

SABIE ȘI SCUT

~~~~~

Publicație trimestrială
oferită ofițerilor armatei și marinei germane,
pentru promovarea creștinismului personal

~~~~~

Editor

von Viebahn

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

Anul I - 1899

Editura personală a editorului

Cuprinsul

1. La început
2. Întrebări inutile
3. Sângele prețios al lui Hristos
4. Din întuneric la lumină - I
5. Poșta redacției
6. Ce crezi despre Hristos?
7. Cum să se prezinte creștinismul în fața ochilor lumii?
8. Din întuneric la lumină - II
9. Poșta redacției
10. Ora de dimineață
11. Cinci teze asupra temei: creștin și ofițer
12. Din întuneric la lumină – III
13. Comunicări
14. Razele veșniciei în viața ofițerului german
15. Comunicări

Nr. 1 La început¹ **„La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul.”**

Ca și omul individual, tot așa stă și omenirea în fața mării întrebări duble: De unde și încotro? Dar Dumnezeu, care a făcut inima omenească și îi cunoaște toate întrebările, ne-a dat răspunsul în Cuvântul Lui. Prima carte a lui Moise, numită „Geneza”, tradus înseamnă „Începutul”, ne povestește de unde venim; ultima carte a Sfintei Scripturi, Apocalipsa lui Ioan, ne arată încotro ne îndreptăm.

Într-adevăr, minți care se socotesc mai înțelepte decât Sfânta Scriptură, au încercat în toate felurile să combată acest răspuns divin și o falsă explicație strigă astăzi tare în lume, că „știința” a terminat cu concepțiile dinainte ale omenirii, referitoare la originea ei și că noi nu provenim din Dumnezeu, ci din maimuță. Dar aceste pretinse „rezultate ale științei” nu sunt altceva decât plăsmuiri în ceață și presupuneri nedovedite ale unor oameni care sunt lăsați în seama propriilor lor gânduri și dați pradă propriei lor păreri; prin urmare, despre ei este mereu valabil cuvântul: „Zicând că sunt înțelepți, au înnebunit”.

Deja tradiția tuturor popoarelor arată o concordanță foarte surprinzătoare cu relatarea biblică. În nordul Asiei, ca și în India, în America și în Africa găsim peste tot nu acceptarea că omul s-a dezvoltat treptat din animal, cu toate că pentru păgâni ar fi fost foarte normală, ci găsim credința și moștenirea că omul a fost creat într-o țară sau o grădină minunată, a căzut prin vină proprie sau prin ademenire și de aici înainte trăiește sub apăsare. La fel, în toate religiile păgâne găsim credința că nu bunăoară pământul se va transforma treptat în cer, prin progres permanent, ci că înainte va avea loc o ultimă luptă îngrozitoare, o biruire a răului, o judecată mondială, după care, apoi, la sfârșit vor urma fericirea și mântuirea.

Și în relatarea biblică a creației găsim asemănări remarcabile în vechile tradiții ale popoarelor. Așa se spune în una din cele mai vechi cărți sfinte ale indienilor: „El, care exista din veșnicie, a creat la început apa prin mișcarea duhului său, din care cauză este numit: cel care se mișcă pe ape.” (Compară cu Geneza 1,2.) „După ce el, a cărui forță este de neînțeles, a creat universul, a înlocuit activitatea cu odihna.” (Compară cu Geneza 2,2.) Așa relatează vechile scrieri ale perșilor: „Lumea vizibilă, cerul și pământul, a fost creată în șase perioade. Ormuzd (adică dumnezeul binelui) a creat la început lumina între cer și pământ. După aceea a creat apa, care a acoperit tot pământul. Apoi a fost pământul, uscatul. Mai departe au fost creați pomi de tot felul. În al cincilea rând au fost animalele. În sfârșit, au fost oamenii.”

Concordanța merge și mai departe aproape la toate popoarele de pe pământ, în povestirea potopului. Aici este de-a dreptul uimitor cum popoarele, care locuiesc la marginile opuse ale pământului, povestesc totuși așa de exact același lucru, despre un potop mare care a acoperit toți munții, despre o corabie mare în care s-au salvat opt sau chiar patru oameni, cu multe amănunte concordante. Atunci au găsit europenii un trib de indieni în America de Nord, care consideră porumbelul sălbatic ca pasăre sfântă și nu-l ucid; și dacă întrebi: de ce? atunci îți se spune că aceasta este pasărea care la marele potop a adus tatălui lor o frunză de salcie. Dar frunza de salcie are ca formă, mărime și culoare cea mai mare asemănare cu frunza de măsline. Nu arată aceasta deslușit o transmitere și o proveniență comună a lui Noe și a fiilor lui?

Dar acum, în ceea ce privește începuturile pământului, ce puternic răsună aici în toată simplitatea, acest extraordinar prim verset al Bibliei: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul.” Această afirmație încă nu este depășită de nici o gândire omenească și nu va fi nici în veșnicie. Într-adevăr, sute de savanți necredincioși au încercat să conteste și să demonstreze că nu este nevoie de nici un Dumnezeu și că „materia veșnică” a tot ce există și a tot ce este

¹ Din scrierea: „Prima pagină a Bibliei” de Fr. Bettex, Stuttgart, 1898. Editura J. F. Steinkops. Preț: 30 pfenigi. Această scriere eminentă, foarte interesantă despre creație, întocmită de un om de știință – autorul este profesor în Stuttgart – este aici recomandată cu căldură. Utilizată cu aprobarea autorului.

viu s-a generat singură, de la sine. Dar cine își poate imagina ceva rațional din ceasta? Tocmai din ceea ce savanții au cercetat despre începuturile pământului nostru reiese limpede, că ceea ce numim noi „viață”, așa cum o găsim la plante, la animale și la oameni, spre deosebire de pietre și metale, n-a existat din veșnicie pe pământ. De unde să fi apărut viața așa, dintr-odată? Cum ar fi putut viața să ia ființă cu totul de la sine din materia moartă? Aceasta încă n-a putut s-o explice nici unul dintre domni. Dar noi o știm, deoarece credem că un Dumnezeu atotputernic, viu, a făcut să ia ființă viața, din plinătatea vieții Lui nesfârșite, și pe planeta aceasta, care se numește „pământ”.

Firește, acest Dumnezeu este El Însuși o minune inexplicabilă; aceasta o recunoaștem cu plăcere. Dar ne bucurăm că El este un Dumnezeu așa de tainic; căci un Dumnezeu pe care Îl putem palpa, n-ar mai fi un Dumnezeu pentru noi. Viața din Dumnezeu viu – acesta este un gând înțelept, are sens în el; viața din materia moartă – aceasta este ceva irațional și o absurditate. Deci: din ceva nesfârșit – ceva care are sfârșit, din ceva care este veșnic – ceva care este temporar, din ceva care este invizibil – ceva care este vizibil (Evrei 11,3, după textul original: „încât tot ce se vede n-a fost făcut din lucrurile care se văd”), din substanță și lucrurile care există – ceva care este trecător, care este în devenire și care este schimbător.

Acum înțelegem de ce și de unde vine în tot ce este mărginit, dorul puternic după nemărginit, năzuința spre înalt și spre adânc, care se găsesc în fiecare creatură. Acest dor și această aspirație nu este altceva decât ceea ce noi numim viață. Orice lucru tânjește după originea lui; oare nu vedem că tot ce există tânjește după ce este nesfârșit, iar acest nesfârșit nu este chiar Dumnezeu? Într-adevăr, cine nu este orb spiritual observă deja din acest dor puternic din pieptul lui, după lumină și după plinătatea vieții, după putere și cunoaștere, că el nu se trage dintr-o materie moartă, căci altfel n-ar tânji după viață, ci după moarte.

„Cerurile și pământul” le-a creat Dumnezeu la început. Cu aceasta ne este clarificată deja din primul rând al Bibliei, poziția pe care vrea ea să ne așeze; și cum un scriitor capabil se apucă îndată de treabă și clarifică imediat cititorilor lui, în cuvinte serioase, asupra a ce deschide el focul, așa face și Dumnezeu în Cuvântul Său. Aceste cuvinte serioase ne spun despre ce va fi vorba pe parcursul întregii Biblie, și anume, despre un sus și un jos, despre lucruri cerești și lucruri pământești. Despre aceste două noțiuni, „cer și pământ”, este vorba oarecum în toată Biblia. Ea ne arată cum la început amândouă au fost în deplină pace împreună, cum au fost apoi despărțite prin păcat, cum apoi Dumnezeu a făcut pregătiri de-a lungul a mii de ani ca să le aducă din nou împreună pe amândouă, cum au fost din nou unite în Isus Hristos și, ca odinioară – despre aceasta mărturisesc ultima carte și ultima pagină a Bibliei – pământul va fi iar întreg, noul Ierusalim va coborî pe pământ, pentru ca Dumnezeu să fie totul în tot.

Da, nu numai în Sfânta Scriptură, ci și în natură găsim acest contrast între sus și jos, între ce este ceresc și ce este pământesc. Acestea sunt oarecum două elemente pe care se bazează toată viața de pe pământ. Așa este la om: în partea de sus este capul, sediul gândurilor, în timp ce jumătatea de jos a corpului său slujește scopurilor pământești, inferioare. Și deosebirea dintre om și animal nu se bazează ea, de asemenea, pe acest sus și jos? Nu tinde omul întreg în sus, mergând vertical și atinge pământul numai cu picioarele, în timp ce animalul, cu cât este mai scund, cu atât ia mai mult o poziție orizontală și privește cu capul în jos? Nu tind în sus și copacul și planta, cu tulpina și cu frunzișul, în timp ce rădăcina se scufundă în adânc?

„La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul” – ca o stâncă de granit stă acest cuvânt maiestuos, simplu și mare, la intrarea în Biblie și în istoria omului. Și acum, după ce a fost pusă această bază, Sfânta Scriptură se dedică pământului în mod deosebit. Pentru aceasta, deoarece vorbește locuitorilor pământului, ea vorbește cu noi pământește, omenește; ea vorbește, de asemenea, așa cum facem și noi, toți oamenii, despre soare că răsare, că se duce la apus, cu toate că luat strict, nu soarele „se duce”, ci pământul. Dacă Dumnezeu nu s-ar pleca în Cuvântul Său, în felul acesta, spre limbajul și intuiția omenească, dacă n-ar vrea să

vorbească omenește, ci absolut adevărat, dumnezeiește, atunci limbajul Lui ar fi unul atât de elevat, încât nu numai inteligența omului neșcolit, ci și cea a marelui savant și cea a astronomului eminent n-ar mai putea să-l urmărească, iar Cuvântul Lui ne-ar deveni cu totul de neînțeles.

Nr. 2 Întrebări inutile²

În zilele noastre, o credință simplă, copilărească, este foarte rară; se obișnuiește să nu se creadă nimic și totul să se pună în discuție. Îndoielile sunt așa de multe ca murele și toate mâinile și buzele au pete de la ele.

Mi se pare foarte curios că oamenii scot la iveală, scotocind, dificultăți privind propria lor mântuire. Dacă aș fi condamnat la moarte și aș avea o urmă de îndurare, sunt sigur că nu mi-aș folosi rațiunea ca să descopăr de ce n-ar trebui să fiu grațiat. Aș putea să las în seama dușmanilor mei să facă aceasta; eu aș privi în cu totul altă direcție.

Dacă aș fi aproape de înec, mai bine aș întinde mâna după un fir de pai, decât să refuz un colac de salvare. Să te ridici împotriva propriei tale vieți este un fel de sinucidere în cuvinte, lucru de care s-ar face vinovat numai un nebun. Să aduci argumente împotriva singurei tale speranțe, seamănă cu omul nebun care stătea pe o creangă și o tăia, așa că a căzut la pământ. Cine altcineva decât un idiot ar face aceasta?

Totuși, mulți oameni par să fie avocați speciali pentru propria lor pierzare. Ei scotocesc toată Biblia după versete amenințătoare; și când termină, se duc la rațiune, la filozofie, la necredință, ca să-și închidă ușa în față. Sigur, aceasta este o îndeletnicire jalnică pentru un om rezonabil.

Mulți, care nu se pot detașa cu totul de gândurile religioase, caută în zilele de astăzi să respingă apăsarea conștiinței prin aceea, că pun la îndoială marile adevăruri ale Apocalipsei. Firește că în Biblie trebuie să existe taine mari; căci cum poate Dumnezeuul infinit să vorbească așa, încât toate gândurile Lui să poată fi înțelese de oamenii finiți? Dar este culmea nebuniei să vrei să analizezi aceste lucruri profunde și să lași deoparte adevărurile salvatoare de suflete. Aceasta amintește de cei doi filozofi, care într-un birt au o dispută despre alimentație și se scoală flămânzi de la masă, în timp ce un simplu țăran de la masa cealaltă nu pune nici o întrebare, ci folosește cu multă râvnă cuțitul și furculița și își vede voios de drumul lui.

Mii de oameni se bucură acum în Domnul pentru că au acceptat Evanghelia ca niște copii mici; în timp ce alții, care permanent văd sau pot născoci dificultăți, încă nu pot apuca siguranța mângâietoare a mântuirii. Cunosco mulți oameni cumsecade care par hotărâți să nu vină niciodată la Hristos, până nu pot înțelege cum se împacă învățătura despre alegerea dinainte cu invitația gratuită a Evangheliei. Aș putea exact la fel de bine să hotărâsc că nu mănânc niciodată o bucată de pâine, până nu mi s-ar explica cum vine aceasta, că Dumnezeu mă menține viu și că totuși eu trebuie să mănânc ca să trăiesc. Problema este că majoritatea dintre noi știu deja suficient și că ceea ce avem cu adevărat nevoie nu este lumina în cap, ci adevărul în inimă; nu ajutor în dificultăți, ci har ca să urâm păcatul și să căutăm împăcare.

Aici lăsați-mă să adaug un avertisment împotriva cârtirii la adresa Cuvântului lui Dumnezeu. Nici o obișnuință nu poate fi mai distrugătoare pentru suflet. Este pur și simplu o aroganță nebunească să te așezi și să-L corectezi pe Creator; prin aceasta, inima devine tot mai împietrită. Cine la citirea Bibliei o ciopârțește pe aceasta după bunul plac, va pierde curând toată credința. Sentimentul de venerație este unul sănătos, dar trufia de a critica cuvântul inspirat de Dumnezeu, distruge orice sentiment adevărat față de Dumnezeu.

² Din lucrarea „La poartă”. Un cuvânt pentru căutători, de C. H. Spurgeon. Traducere autorizată a lui E. Spliedt. Bonn, 1897. Editura Johannes Schergens. Copiată cu permisiunea librăriei editurii.

Dacă vreodată un om simte că are nevoie de un Mântuitor, după ce tratează Scriptura într-un spirit mândru, critic, atunci își dă seama foarte ușor că conștiința lui îi stă în cale și îl împiedică să scoată mângâiere din Cuvânt, prin aceea că ea îi aduce aminte de tratamentul său rău față de Cuvântul lui Dumnezeu. Lui îi vine greu să scoată mângâiere din citatele Bibliei, pe care el le-a tratat de sus sau chiar a pus-o cu totul deoparte, ca nedemnă de luat în considerație. În nenorocirea lui, versetele sfinte par că-i batjocoresc nefericirea. Când vine vremea necazului, fântânile pe care el le-a astupat cu pietre nu-i dau apă pentru setea lui. Păzește-te când disprețuiești un cuvânt al Scripturii, să nu-l arunci pe singurul prieten care poate să te ajute în ceasul de teamă!

Un domn era obișnuit ca în fiecare dimineață să-l pună pe slujitorul lui să-i citească un capitol din Biblie. Dacă ceva nu se potrivea cu părerea lui, striga sever: „Hans, șterge aceasta!” Într-o zi a durat foarte mult până când Hans a început să citească. El a răsfoit în carte până când stăpânul lui a exclamat. „Hans, de ce nu citești?” Atunci Hans a răspuns: „Domnule, abia dacă a mai rămas ceva; totul este șters!” Într-o zi a fost una, în cealaltă zi a fost alta care nu i-a plăcut stăpânului și el a pus să se șteargă atâta, până n-a mai rămas nimic care să-l consoleze sau să-l învețe. Să nu lăsăm să ni se distrugă propriile bunuri prin critică dură! Poate că mâine avem nevoie de aceste făgăduințe, care astăzi par inutile; și acele părți ale Sfintei Scripturi, care sunt cel mai mult atacate de necredincioși, încă se pot dovedi a fi esențiale pentru viața noastră. De aceea să păzim giuvaerul de neprețuit al Bibliei și să hotărâm să nu renunțăm niciodată, nici măcar la un rând din ea.

Ce avem noi de-a face cu întrebările confuze, atâta timp cât sufletele noastre sunt în primejdie? Calea de a fugi de păcat este destul de deslușită, încât „chiar și cei fără minte nu vor putea să se rătăcească”. Dumnezeu nu ne-a sfidat cu o mântuire pe care n-o putem înțelege. Crede și trăiește! este o poruncă pe care un copilaș o poate pricepe și executa.

„Nu te-îndoi, crede numai, / Nu-ntreba, primește numai;
Pe crucea Domnului în cuie bate, / Tot ce de El te ține departe.”

În loc să cârtească împotriva Scripturii, cel care este călăuzit de Duhul lui Dumnezeu se va atașa imediat de Isus. Dacă vede că așa de multe mii de oameni cumsecade, rezonabili – chiar oameni respectați – Îi încredințează totul lui Hristos, va face și el același lucru și va renunța la amânarea în continuare. El va începe atunci o viață fericită, va fi eliberat de teamă și va experimenta dragostea deplină, care alungă orice teamă. De ce să nu facă cititorul lucrul acesta momentan? *O, de-ar face-o!*

Un măcelar din Newark, New-Jersey, a primit o scrisoare din fosta lui patrie, Germania, cu înștiințarea că prin moartea unei rude i-a revenit o sumă considerabilă de bani ca moștenire. Tocmai era pe cale să taie un porc. După ce a citit scrisoarea, și-a scos repede șorțul murdar și nu și-a isprăvit treaba; ci a părăsit atelierul ca să facă pregătiri pentru întoarcerea în Germania. Îl criticați și credeți că ar fi trebuit să rămână în Newark, la butucul și la satârul lui?

Iată aici efectul credinței! Măcelarul a crezut ce îi fusese comunicat și a acționat imediat conform acestui fapt. El a fost un om înțelept.

Dumnezeu le-a trimis oamenilor mesajul Lui, care le aduce vestea bună despre mântuire. Dacă un om crede că vestea este adevărată, atunci acceptă binecuvântarea anunțată și se grăbește s-o apuce. Dacă el crede cu adevărat, Îl va accepta imediat pe Hristos, cu tot ce are El de dat, se va întoarce de la căile lui rele din prezent și va începe pelerinajul spre cetatea cerească, unde va fi savurată binecuvântarea deplină. El nu poate să devină sfânt prea devreme sau să părăsească prea devreme căile păcatului. Dacă un om ar putea într-adevăr să vadă ce este păcatul, ar fugi din fața lui ca de un șarpe veninos și s-ar bucura să fie eliberat de el prin Isus Hristos.

~~~~~

Despre întrebările inutile în problema credinței, Isaak Newton, astronomul renumit în toată lumea, care face parte dintre cei mai mari matematicieni și fizicieni din toate timpurile și care face parte dintre cele mai mari spirite ale neamului omenesc, spune: „Mulți și-au zăpăcit capul în legătură cu originea răului. Eu observ că există răul și o cale să fug de el; cu aceasta încep și sfârșesc.” Și el a cunoscut această cale: a fost Isus Hristos și Cuvântul Său.

Mai departe: „Eu văd inutilitatea controverselor la Iov și la prietenii lui. Căci dacă Dumnezeu n-ar fi intervenit între ei, s-ar mai certa și astăzi, dacă ar fi trăit atât.”

Să mai cităm aici, în încheiere, părerea foarte remarcabilă a unui ucenic încercat și binecuvântat al lui Isus, care a adormit în urmă cu un șir de ani. El cunoștea Biblia, cum puțini o cunosc, și a început din anii tinereții să citească cu rugăciune Cuvântul lui Dumnezeu. Pe când era un bătrân cu părul argintiu, a făcut următoarea afirmație:

„Când am început să citesc Biblia, am găsit în ea 133 de contradicții. Pe parcursul vieții mele Dumnezeu m-a făcut să recunosc că 130 din acestea nu fuseseră în Cuvântul lui Dumnezeu, ci în capul meu. Una după alta au căzut; prin urmare, am încredere că și celelalte trei rămase nu sunt în Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu, ci numai în cunoștința mea insuficientă și că voi vedea aceasta când voi fi la Domnul.”

~~~~~

Fie ca toți cititorii acestor rânduri să se supună Cuvântului lui Dumnezeu, cu încrederea tare că El este adevărul deplin, intangibil! *Fie ca oricine să pună la încercare acest Cuvânt al lui Dumnezeu!* El va vedea că este aur curat, veritabil, fără cusur și credincios. Mii de oameni mărturisesc că în rănilor de moarte ale lui Isus și în Cuvântul Său au găsit: mângâiere și pace, bucurie și nădejde sigură. Mii de oameni au mărturisit aceasta în ceasul morții lor. Dar încă niciodată un om n-a devenit fericit prin căutarea de îndoieli și întrebări litigioase.

Îndoiala este bună și la locul ei în tot ce iese din inima omului; dar ea este spre distrugere în tot ce iese din inima lui Dumnezeu. Când diavolul a vrut să facă inima omului capabilă să slujească păcatului, a lansat întrebarea: „*Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?*” (Geneza 3,1.) Omul și-a deschis inima pentru această întrebare a lui satan, L-a lăsat pe Dumnezeu și Creatorul lui să fie făcut mincinos de către diavol – păcatul și moartea și-au făcut intrarea. Diavolul, ucigașul și mincinosul de la început, le adresează oamenilor astăzi aceeași întrebare ca lui Adam, în Paradis: „*Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?*” El face glasul lui Dumnezeu ineficace pentru inima omului, prin îndoială.

Dar Dumnezeu spune: *Crede și trăiește!*

Crede Cuvântul lui Dumnezeu cu credință de copil; el îți dovedește păcatul, dar și harul mântuitor al lui Dumnezeu.

Nr. 3 Sângele prețios al lui Hristos

Există o singură cale, numai un mijloc pe baza căruia omul poate să obțină de la Dumnezeu: har, iertare și pace, și poate moșteni slava veșnică. Această singură cale și acest mijloc unic spre salvare pentru tine, pentru mine, pentru orice om, este sângele prețios al lui Isus Hristos.

Când primul om, Adam, a căzut în contravenție, a devenit un păcătos și și-a pierdut locul din fața lui Dumnezeu. Nici el, nici vreunul din toată posteritatea lui n-a putut vreodată să se întoarcă la Dumnezeu din propria lui putere. Dumnezeu spune despre oameni: „Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebniți.” (Romani 3,12.)

Dar Dumnezeu a găsit o cale pe care să-l poată salva pe om de vină și pedeapsă și să-l conducă înapoi la inima Lui. Cel mai onorabil om de pe pământ trebuie să se apropie de Dumnezeu pe această cale, dacă nu vrea să se piardă, și cel mai nelegiuit om de pe pământ

poate să se apropie pe această cale și să vină la Dumnezeu, dacă vrea lucrul acesta. Pentru toți și pentru oricine este numai o cale spre Dumnezeu: sângele prețios al lui Hristos.

Un prototip serios și frumos al acestui sânge prețios al lui Hristos, ca singurul mijloc spre mântuire, a fost sângele mielului pascal, care i-a ocrotit odinioară pe evrei în Egipt. Dumnezeu a vrut să-i elibereze pe copiii lui Israel de apăsarea și jugul faraonului din Egipt și să-i conducă spre Canaan, țara făgăduită. Atunci, în noaptea veșnic memorabilă, când Dumnezeu voia să-l conducă pe Israel afară din Egipt, El a trebuit să-și aducă dreapta judecată asupra întregii țări. Dar Israel n-a fost exceptat de la această judecată, căci și el era păcătos și împovărat de vină; ca să nu ajungă în judecată, trebuia să fie salvat. De aceea a dispus Dumnezeu, ca orice cap de familie din Israel trebuie, în seara dinaintea plecării, să taie un miel de un an, care să nu aibă nici o infirmitate și nici un cusur, iar apoi să stropească sângele mielului pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii. Dumnezeu a spus mai departe: „Nici unul dintre voi să nu iasă din casă până dimineața. Când DOMNUL va trece să lovească Egiptul și va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii, DOMNUL va trece pe lângă ușă și nu va îngădui nimicitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească.” (Exod 12,23.)

Astfel vedem că sângele „mielului fără cusur” a fost singura cale, singurul mijloc pentru a fi păzit și salvat de dreapta judecată a lui Dumnezeu. Numai aici, în spatele ușilor stropite cu sânge erau în siguranță și salvare. În spatele acestora trebuiau ei să fie și să rămână. În afara acestora, pe bătrânul ajuns la termen nu l-ar fi protejat părul lui argintiu de sabia DOMNULUI, nici „inocența” lui pe băiatul cu obraji îmbujorați. Toți, de la bătrân până la copil, au trebuit să se plece sub singurul mijloc al lui Dumnezeu și pentru ei toți salvarea a depins numai și numai de sângele mielului.

Ce precis și limpede a fost cuvântul marelui și veșnicului Judecător: „Sângele va fi pentru voi ca un semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi.” (Exod 12,13.) Nu de dragul virtuților lor au fost evreii cruțați de judecata lui Dumnezeu, ci de dragul sângelui. În Egipt au existat tați devotați, mame grijulii, ofițeri viteji, funcționari altruști, slujitori harnici. – Cu toate acestea n-a fost nici o casă în care n-a pătruns moartea. Pe de altă parte, la evrei existau multă slăbiciune, mult păcat, dar sângele i-a protejat. Nici lacrimile, nici rugăciunile, nici lucrările și faptele personale n-au putut să-l salveze pe Israel de judecata vremelnică; tot așa, nici astăzi nu poate nimeni de pe pământ să fie mântuit de judecata veșnică, binemeritată, a lui Dumnezeu, prin meritul propriu și prin purtarea lui. Cităm aici încă o dată cuvintele din gura lui Dumnezeu: „Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici.”

Deci, așa cum Dumnezeu a salvat atunci poporul Israel din nenorocirea Egiptului și din robia lui faraon, tot așa vrea Dumnezeu și acum să-i salveze pe oameni de toată nenorocirea și pierzarea și de sub puterea lui satan și să-i conducă în slava Sa cerească. Și cum în Egipt, sângele mielului fără cusur l-a adăpostit în mod desăvârșit și l-a pus în siguranță pe orice israelit care a căutat sub el protecție și salvare, tot așa salvează astăzi sângele prețios al lui Hristos, și încă într-o măsură mult mai mare, pe orice păcătos care își caută adăpostul cu adevărat plin de căință, la el. – Așa stă scris în Cuvântul lui Dumnezeu: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat.” (1 Ioan 1,7.) Și acolo citim că celor credincioși li se strigă: „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci cu atât mai mult acum, fiind îndreptățiți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânie.” (Romani 5,8-9.) Mai departe: „Dar acum, în Hristos Isus, voi care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos.” (Efeseni 2,13.)

Creștinii credincioși pot deja aici pe pământ să intoneze acea prețioasă cântare de laudă: „A Lui, care ne iubeste, care ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său și a făcut din noi o împărăție, preoți pentru Dumnezeul Său și Tatăl, a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin!” (Apocalipsa 1,5-6.)

De-ar vrea fiecare să-și pună întrebarea serioasă, întrebarea veșniciei, cu toată limpezimea: Pe ce mi-am întemeiat eu până astăzi nădejdea, ca să pot cândva să stau în picioare înaintea lui Dumnezeu și să ajung în cer? Pe propria valoare și propriul merit, pe lacrimi și rugăciuni? Zidesc eu pe lucrările mele și pe umblarea mea sau, cu încredere adevărată, dintr-o inimă pregătită pentru pocăință, pe faptul că pentru păcătoși și nelegiuiți curge sângele lui Hristos? – Cel care își pune, cu dorință reală de mântuire, încrederea în sângele prețios al lui Hristos, numai acela „a fost apropiat” deja, așa cum am văzut mai sus din Cuvântul lui Dumnezeu. El este „curățit de păcatele lui”, este „îndreptățit”. Așa spune Dumnezeu, care nu poate să mintă și care cunoaște și prețuiește deplin, întru totul, valoarea sângelui prețios al lui Isus Hristos.

Dumnezeu este sfânt și drept, El nu poate în nici un caz să-l socotească fără vină pe păcătos. El trebuie să pedepsească păcatul. Dar El îl iubește pe om și L-a dat pe Fiul Său la moarte, ca să ne salveze pe noi de dreapta judecată. Dumnezeu poate, pe baza acestei jertfe desăvârșite, în deplin acord cu dreptatea Sa, să-Și dovedească harul și să-i dăruiască păcătosului iertare și salvare; la această jertfă, la sângele lui Isus Hristos, poate și trebuie păcătosul să-și caute adăpost și este salvat. Atunci pacea prețioasă cu Dumnezeu este partea lui; și Dumnezeu îi dăruieste totodată o viață lăuntrică nouă și Duhul Său, ca de acum înainte să poată să umble în dreptate și sfințenie adevărate. –

Da, sângele prețios al lui Hristos este singura bază pe care Dumnezeu îl acceptă pe păcătos, îl grațiază, îl salvează și nu-Și mai amintește de păcatele lui. Aceasta ne-o mărturisește Cuvântul Său veșnic. Dumnezeu spune despre aceia care își întemeiază mântuirea, plini de căință și de încredere pe moartea jertfitoare a lui Isus: „Nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor.” (Evrei 10,17.) Într-adevăr, un cuvânt limpede, minunat, pe care se poate zidi și avea încredere! Prin urmare, credincioșii se bucură deja pe pământ de siguranța unei iertări depline și veșnice; ei au fost aduși aproape de Dumnezeu prin sângele prețios al lui Hristos; acum au pace cu Dumnezeu, sunt copiii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai lui Dumnezeu.

Este de cea mai mare importanță să-ți fie foarte limpede și sigur cu privire la adevărata temelie a păcii. Mulți știu că nu există altă cale spre mântuire, decât aceea prin sângele lui Hristos; dar demonii știu și ei și tremură. Ce avem nevoie este să știm că suntem mântuiți – în întregime, desăvârșit și pentru totdeauna. Nu este posibil să fii pe jumătate mântuit și pe jumătate pierdut. În această privință nu există decât două stări și noi ne aflăm fie în una, fie în cealaltă.

Un creștin credincios poate să fie sigur că sabia îngerului aducător de moarte nu-l poate atinge, pentru că ea a căzut pe Hristos, în loc să cadă pe el. Acum este problema lui să țină sărbătoarea în odihnă sfântă, în spatele ușii stropite cu sânge, și anume, sub protecția desăvârșită pe care a pregătit-o dragostea lui Dumnezeu în sângele lui Hristos. – Fie ca Duhul Sfânt să conducă orice inimă îndoielnică și descurajată ca să găsească odihnă în mărturia divină care este cuprinsă în cuvintele: „Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi.”

Nr. 4 Din întuneric la lumină

Sub acest titlu, „Scut și sabie” va aduce informații despre cum a devenit Domnul biruitor în viața unor ofițeri. Problema tratată aici este serioasă și sfântă; pentru îndeletnicirea scriitorilor de romane nu este loc aici. Fiecare cuvânt povestit aici este garantat în adevărul lui. Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze ceea ce a făcut El prin harul Său minunat și prin marea Sa călăuzire, spre mântuirea păcătoșilor, pentru mulți dintre camarazii noștri, ca ei să apuce viața veșnică!

I

În garnizoana sa nordică, splendidă, care este în același timp reședința împăratului său, stătea căpitanul de cavalerie, von ...; el a fost atât ca soldat, cât și în societate, imediat respectat și iubit. El trăia în toiul vârtejului lumii. În orice fel de sport, înainte de toate pe hipodrom, el juca primul rol.

Un bărbat cu o statură zveltă și o expresie nobilă a feței, în plus cu cea mai bună educație și instruire, era un vlăstar demn al neamului său distins, al cărui blazon arăta brațul cu sabia care lovește, cu deviza: „Conduită dreaptă”. El spune în retrospectivă asupra acestei perioade: „Lumea stătea în genunchi în fața mea și eu în fața lumii.”

Era în anul 1884, când un creștin vârstnic, care locuia în acea capitală, l-a văzut pe elegantul căpitan de cavalerie călărind spre cazarmă și arătând pe stradă spre el, a izbucnit față de un prieten în cuvintele: „Dacă există ceva care să fie cu neputință pentru Dumnezeu, atunci este aceasta, ca acest bărbat să fie mântuit.”

N-a trecut mult timp și căpitanul de cavalerie stătea lângă sicriul iubitei sale soții. Inima lui era zguduită până în străfunduri. În perioada tăcută, gravă, care urmează după asemenea pierderi, el ședea într-o duminică dimineata singur în odaia lui. Atunci a intrat ordonanța lui și a adresat stăpânului său profund întristat următoarele cuvinte: „Domnule căpitan, Domnul vă caută. Să-I dăruiți Domnului Isus toată inima dumneavoastră; El are nevoie de dumneavoastră!”

Căpitanul a fost așa de uimit, ca și când cineva i-ar fi turnat în cap o găleată cu apă rece, căci el nu era obișnuit să fie instruit de către un subaltern. Dar a fost nevoie de un timp lung până a găsit răspunsul pentru băiatul sincer care stătea acolo în fața lui și cu încălcarea întregii ierarhii a vorbit așa de direct inimii lui.

După o vreme de tăcere, căpitanul a spus: „Ascultă, tinere, tu-mi ții caii bine și pentru aceasta trebuie să primești mulțumire; dar în ceea ce privește partea spirituală, îți cer să lași să păstrez pentru mine credința mea; sper că fiecare va ajunge în cer după propria lui credință.”

Flăcăul stătea tăcut și o vreme n-a răspuns nimic; în cele din urmă a spus: „Domnule căpitan, există o singură credință și aceea este credința în Isus; dacă nu ajungem în aceasta împreună aici pe pământ, atunci nu ajungem împreună nici în cer; și atunci unul dintre noi doi nu ajunge acolo.”

Acum căpitanul simțea că băiatul avea dreptate; el a fost atins în conștiință de adevărul pe care acest copil simplu al lui Dumnezeu i l-a exprimat așa de sincer. Dar a spus numai: „Lasă-mă singur!” Din ceasul acela s-a simțit nefericit lăuntric; acum nu era numai durerea după soția iubită, nu, în inima lui se trezise cunoștința că viața lui nu era pe calea dreaptă. Au trecut 14 zile și atunci drumul lui l-a dus într-o bancă, pentru a rezolva probleme financiare. Acolo a întâlnit un ofițer credincios pensionat, care îi era cunoscut de pe vremuri. Acesta i s-a adresat direct cu cuvintele: „Tu ești căutat de Dumnezeu și trebuie să-I predai toată inima ta.” Aceasta este ciudat, și-a zis căpitanul de cavalerie, ca aici să-mi spună unul exact același lucru ca ordonanța mea; surprinzător că acești fanatici spun mereu același lucru!

Dar acest camarad vârstnic a continuat: „Dragul meu prieten, Domnul vrea să te mântuiască!”

„De ce spuneți mereu mântuit sau – nemântuit?” a răspuns căpitanul de cavalerie; eu găsesc că este mult mai smerit să spun: Nădăjduiesc în harul și îndurarea lui Dumnezeu.”

„Da, sună smerit, dar este mândrie. Căci este mândrie dacă nu vrem să acceptăm mântuirea din har.”

Cel care a răspuns a scos Noul Testament din buzunar și a vorbit despre viața veșnică, pe care păcătosul o primește din har, prin credință. „Uită-te aici: „Cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” (Ioan 5,24.)

Dar căpitanul de cavalerie a răspuns: „Dragul meu prieten, acolo precis nu scrie că are viața veșnică, ci că primește viața veșnică, presupunând că se comportă bine aici pe pământ.”

Dar a fost învins; a trebuit să se convingă, spre marea lui uimire, că acolo într-adevăr scria: are viața veșnică.

„Dar ce este credința aceea, care constituie condiția pentru a primi acum viața veșnică?”

La această întrebare, căpitanul de cavalerie a auzit o predică aproximativ la fel de simplă cum a spus Petru în casa lui Corneliu: „Iată ce trebuie să auzi. Orice om este pierdut din fire, căzut în mâna justiției. De aceea a venit Isus aici jos, din cer pe pământ, și a luat asupra Lui sentința de condamnare când a atârnat pe cruce. El a fost judecat în locul tău, a murit în locul tău, ca tu să trăiești. El vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să ajungă la cunoștința adevărului. Să crezi înseamnă să te bazezi pe ceva, să ai încredere în ceva ce este în afara noastră. Treci peste un pod deoarece crezi că te va ține. Predă-te lui Isus și ai încredere în El, că nu-ți va da niciodată drumul din mâini! Dacă vrei să I te predai, să ai încredere în El, să-I dăruiești inima ta, atunci ai viața veșnică acum. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul n-are viața. Acum, deci, nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus.” (Romani 8,1.)

Atunci căpitanului de cavalerie i-a răsărit lumina în fața ochilor inimii și în clipa aceasta a devenit fericit de nedescris.

El însuși a spus: „Am dat fuga acasă și timp de o jumătate de oră n-am putut să rostesc nimic altceva decât: Laudă și mulțumire, Doamne Isuse! Laudă și mulțumire că sunt mântuit! Slavă Domnului! Aleluia!”

Aceasta a fost în 30 octombrie, 1884.

El însuși garantează cele povestite mai sus și își încheie scrisoarea cu cuvintele: „Aceasta este pe scurt povestea convertirii mele. Fie ca ea să slujească multora care o aud și o citesc!”

Viața nouă, veșnică, pe care acest bărbat a primit-o în ceasul acela, n-a fost un foc de paie a emoției momentane. Nu, acest ofițer trăiește de 14 ani pentru Domnul lui și Îl mărturisește în fața camarazilor lui, ca și a subalternilor lui, nu numai în cuvinte, nu, ci cu o viață predată Domnului. Ordonanța a avut dreptate: Domnul avea nevoie de bărbatul acesta. El este un binecuvântat al Domnului, spre binecuvântarea multora.

Nr. 5 Poșta redacției

În locul acesta vor fi discutate asemenea întrebări, care stau pe inima sau pe conștiința unora, sau care pot avea pentru mulți un interes practic. Vom depune efortul să răspundem la punctele propuse cât mai mult din Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu, nu prin păreri omenești. În măsura în care unele întrebări trimise nu sunt potrivite ca să fie discutate în locul acesta, lucrul acesta va fi comunicat personal trimițătorului. Prin urmare, rugăm în orice caz comunicarea adresei exacte.

Nr. 6 Ce crezi despre Hristos?

În 18 octombrie, 1815, Napoleon I a ajuns pe Sfânta Elena ca prizonier englez. El a dus cu sine un capelan, care s-a îmbolnăvit după o vreme și a trebuit să se întoarcă în Franța. Când a venit următorul, a adus cu el o Biblie, ca dar al unor patrioți evlavioși. Pe legătura de piele strălucea N-ul auriu cu coroana împărătească. În singurătatea lui, Napoleon a citit mult în ea. Persoana lui Isus și lucrarea săvârșită de El l-au preocupat mult.

Mulți au vrut să susțină că împăratul s-a convertit pe insulă. Oricât ai putea să-ți dorești aceasta, creștin fiind, și oricât de mult ar fi proslăvit harul lui Dumnezeu în fața ochilor noștri

prin aceasta, trebuie totuși stabilit că însemnările garantate despre ultimele luni și zile ale lui Napoleon, despre cuvântările și ultimele lui cuvinte, nu asigură absolut deloc un sprijin pentru acele afirmații. Dar aceasta poate trece drept sigur, că împăratul detronat, cel mai mare soldat al secolului, a vorbit adesea despre Hristos și s-a exprimat după cum urmează:

„În zilele gloriei mele am fost așa de cinstit de mulți dintre oamenii mei, încât au murit bucuroși pentru mine. Dar a fost nevoie totuși de prezența mea, de puterea privirii mele, de cuvântul meu, de exemplul meu ca să-i entuziasmez pe soldați. Iar acum, că sunt pe Sfânta Elena, cine luptă pentru mine și cine cucerește imperii pentru mine? Cine mi-a mai rămas credincios?

Aceasta este soarta marilor bărbați! Așa a pățit Cezar, la fel a pățit Alexandru cel Mare; au fost uitați curând. Abia se stinsese Ludovic al XIV-lea, regele puternic al Franței, că a și fost lăsat să zacă în camera lui mortuară. Doar nu mai era domnul și stăpânul; era un cadavru, un catafalc. Încă un șir de zile și soarta mea va fi aceeași. Ce deosebire între soarta mea, care s-a întors așa de curând, și cea a lui Isus Hristos! Ce prăpastie adâncă este între căderea și nenorocirea mea și domnia veșnică a Fiului lui Dumnezeu!

Lucrarea mea este distrusă deja înainte ca eu să fi murit, în timp ce lucrarea lui Hristos, care a murit acum 18 secole, încă mai stă în picioare, la fel ca pe vremea când activa pe pământ. El nu s-a gândit să se teamă de ceva din partea morții Sale, ci a așteptat-o liniștit. El este singurul care după moartea Lui este mai viu, mai puternic decât în timpul vieții Sale pământești. Și timpul, care modifică totul, nu numai că a dat atenție lucrării lui Isus Hristos, ci a și mărit-o. Aproape în toate ținuturile pământului Cuvântul Lui este predicat, Isus este iubit și adorat. Care om mort mai face cuceriri, pentru că soldații lui mai merg bucuroși pentru el la război și la biruință? Eu încă mai trăiesc și cu toate acestea, trupele mele m-au uitat.

Alexandru, Cezar, Carol cel Mare, eu însumi, noi am întemeiat imperii uriașe, dar pe ce ne-am sprijinit puterea? Pe forță. Isus Hristos și-a întemeiat Împărăția pe dragoste și încă în ceasul acesta mii de oameni și-ar da viața bucuroși pentru El.

Aici este o Persoană îndurătoare, care unește cu adevărat, care unește cu Sine nu numai un popor, ci toată omenirea. Ce minune! Sufletul omenesc, cu toate aptitudinile lui, se simte legat de existența lui Isus Hristos. Și de ce? Printr-o minune care întrece toate minunile. Hristos vrea să aibă dragostea oamenilor, adică aceea care este cel mai greu de obținut. El cere inima. Aceasta este tot ce vrea și o obține. Din aceasta îmi devine limpede ființa Lui divină.

Alexandru, Hannibal, Cezar, Ludovic al XIV-lea și alți cuceritori ai lumii, cu toate facultățile lor intelectuale, au eșuat în aceea, că într-adevăr au stăpânit lumea, dar n-au câștigat nici un prieten adevărat. Părtașia care Îl leagă pe Isus Hristos și pe răscumpărații Lui este mai sfântă și mai puternică decât orice altă legătură. Toți cei care cred serios în El simt această putere supranaturală a dragostei. Ei iubesc pe cineva pe care nu l-au văzut niciodată. Este acest fapt unic pe care nu-l poate explica nici o rațiune, la care nu poate ajunge nici o putere omenească, și totuși s-a petrecut.

Lucrul acesta îl admir înainte de toate, și cu cât meditez mai mult asupra lui, cu atât devin tot mai mult convins de dumnezeirea lui Hristos. Îi cunosc pe oameni și le spun că Isus Hristos nu este numai om.”

Oare să nu luăm în seamă părerea pe care au avut-o bărbați foarte dotați despre cea mai decisivă problemă a propriei noastre vieți, după ce au străbătut toate culmile și abisurile vieții pământești? În curentul zgomotos al acestei vremi ni se pare de o importanță hotărâtoare dacă reușim să ajungem generali sau dacă încheiem cariera de soldat cu rangul de căpitan de cavalerie. Este adevărat, aceasta este o mare întrebare a vieții pentru orice soldat. Dar cândva, această întrebare va deveni un firicel mărunț de nisip față de întrebarea veșniciei: *Ce crezi despre Hristos?*

Dacă am trecut prin perdea și am pășit în realitatea irevocabilă și în adevărul de neschimbat, în lumina lui Dumnezeu, rangul și onoarea acestei lumi înseamnă numai o măsură mai mare de responsabilitate.

Dar ceea ce a devenit Isus pentru inima noastră, aceea hotărăște asupra destinului nostru veșnic. *Da, este vorba despre Mielul înjunghiat de la Golgota, despre Fiul înviat al lui Dumnezeu, este vorba despre Acela prin care sunt toate lucrurile și pentru care sunt toate lucrurile, despre Judecătorul incoruptibil și sfânt, despre punctul central al veșnicilor.*

Aici, în timpul efemer, Fiul lui Dumnezeu S-a așezat cu cununa de spini, cu mâinile și picioarele străpunse, în fața oamenilor pierduți, născuți în păcate și în vină, ca Împăciuitor între Dumnezeu și oameni și întreabă în dragoste căutătoare: *Ce crezi despre Hristos?* Dar cândva, omul va fi așezat în fața lui Hristos și atunci nu i se va mai adresa nici o întrebare, ci omul va primi în judecata lui Dumnezeu veșnica lui sentință, pe care și-a dat-o el însuși aici pe pământ, pe când dădea răspuns în viață și în moarte la întrebarea: *Ce crezi despre Hristos?* Să nu răspundă nimeni la această întrebare cu cuvinte învățate pe dinafară – se poate răspunde la ea deplin conform principiilor drept credincioase, în concordanță cu adevărul biblic, fără ca acest adevăr să exercite vreo influență asupra inimii și a vieții. Întrebarea vrea să fie înțeleasă mai profund. *Cine și ce este Hristos pentru inima mea? Ce influență exercită El asupra comportamentului meu, a vorbirii și a gândirii mele?* Dar nici aceasta încă nu este ceva destul de profund. Întreabă mai profund, întreabă: Găsesc eu în Hristos cea mai adâncă nevoie a vieții mele: *iertarea vinei mele?* Căci aceasta este cea mai adâncă nevoie ca să devin liber de blestemul păcatului, de vină, de judecată și de pedeapsă.

Iertarea păcatelor³ a căutat-o deja acum mii de ani indianul la Gange și o caută încă și astăzi fachirul de acolo, trudindu-se. Vina păcatului o simțea deja bătrânul egiptean; aceasta o mărturisește frumoasa inscripție funerară: „O, inimă, inima mea, pe care am primit-o de la mama, pe care am avut-o în viața pământească, nu interveni ca martor împotriva mea! Nu mă acuza înaintea lui Dumnezeu!” (Vezi 1 Ioan 3,19-21) și el s-a consolât dacă în liturgia funerară preotul i-a spus în Numele lui Dumnezeu: „Eu sunt Atoum (cel inaccesibil), care a făcut cerul, care a creat toate ființele. – Eu sunt ziua de ieri și cunosc ziua de mâine. – Eu sunt legea legilor. – *Eu șterg păcatele. – Eu spăl pătările!*”

Iertarea păcatelor a căutat-o în Mexic, și chiar în peninsula hindusă, sărmanul om încovoiat de vină, dacă preotul a urcat anevoios treptele templului în formă de piramidă, ca să-I ofere lui Dumnezeu pe culmea sub formă de altar, inima sângărândă smulsă jertfei omenești. – Simbolică înfiorătoare și totuși impresionantă! – Căci ce lucru mai mare, mai prețios poate omeneirea să ofere divinității, decât inima ei sângărândă, sfâșiată de cunoștința păcatului și de muștrările de conștiință!?

Iertarea păcatelor au căutat-o grecii și romanii și vechii germani. Altfel la ce bun cultul jertfelor și permanent curgătorul sânge al jertfelor? – Iertarea păcatelor încă o mai caută acum, de la un pol la altul, cei care se căiesc și aducătorii de jertfe, cei care postesc și cei care se roagă.

Dar nicăieri și niciodată nu va fi alinată această cea mai adâncă dorință, nicăieri nu este siguranța iertării și pace cu Dumnezeu, decât la Isus, Cel răstignit și înviat. Aceasta au mărturisit-o și au experimentat-o în viață și în moarte, plini de bucurie și de pace mii de oameni. Încă niciodată nu s-a smerit un om cu căință la picioarele lui Isus cu vina lui, ca să nu i se fi împlinit ce a căutat: iertare și pace!

Nu te așeza între înțelepții acestei lumi, care cred că Îi arată lui Isus toată onoarea când spun: Hristos a fost un Om nobil, ba chiar cel mai nobil din câți au existat vreodată, un ideal de virtute. Nu, Isus Hristos nu este un ideal de virtute și dragoste, *ci Isus Hristos este fie Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul și Răscumpărătorul nostru, fie - limba ezită s-o rostească, și totuși*

³ Frazele care urmează sunt preluate din lucrarea lui Fr. Bettex: „Ce credeți despre Hristos?”

nu rămâne altă cale de ieșire – ar fi un mincinos și un înșelător. Aceasta o dovedesc propriile Lui cuvinte. El spune în Ioan 6,40: „Căci voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de la urmă.” În Ioan 9,37 este întrebat de un orb din naștere, pe care l-a făcut să vadă: cine este Fiul lui Dumnezeu; și Isus i-a răspuns limpede și deslușit: „L-ai și văzut; și Cel care vorbește cu tine, Acela este” și când acesta a căzut apoi la pământ în fața Lui și L-a omagiat, El a acceptat adorația divină a acestuia. În Ioan 8,24 El spune: „Dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre” și în versetul 58 exclamă: „Mai înainte de a fi fost Avraam, Eu sunt”. În Ioan 11,25 Isus spune: „Eu sunt învierea și viața”; și Marta răspunde: - „Da, Doamne, eu cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu”. Când marele preot L-a conjurat (Matei 26,63) să spună dacă El este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, atunci Isus a răspuns la jurământ: „Tu ai spus-o.” Deci El a declarat aici solemn cu un jurământ: „Da, Eu sunt!”

Și despre lucrarea Sa de împăcare și despre moartea Sa jertfitoare a mărturisit Hristos. În Luca 19,10 El spune despre Sine: „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut”; și în Marcu 10,45: „Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți”.

Deci nu există scăpare. Trebuie să-L recunoaștem pe Isus ca pe Fiul sfânt al lui Dumnezeu și ca pe „Mântuitorul lumii” sau să-L declarăm un hulitor al lui Dumnezeu și escroc. Nici un cititor al acestor rânduri nu va îndrăzni cu adevărat să aducă această hulă față de El, care în mijlocul tuturor vrăjmașilor Săi spunea: „Cine dintre voi Mă poate dovedi de păcat?” (Ioan 8,46.) Despre El mărturisesc contemporanii Lui, oameni sinceri, serioși, că El este: „Cel care n-a cunoscut păcat” (2 Corinteni 5,21) și „El n-a făcut păcat” (1 Petru 2,22).

Sau poate ar fi putut Isus, ca un fanatic nobil, să se fi înșelat pe Sine Însuși și pe alții? – Dar au putut toate minunile Lui să fie făcute prin exaltare? Au putut prin entuziasm să se sature patru și cinci mii de oameni flămânzi în pustie (Marcu 6 și 8)? A putut prin exaltare să iasă din mormânt Lazăr cel înmormântat în urmă cu patru zile și deja aflat în descompunere? Și totuși, acest om a stat sub ochii sutelor de oameni, care l-au văzut, și întreg Ierusalimul a știut aceasta și poporul a lăudat fapta. Dar dacă aici ochii încă nu s-au deschis, întrebăm: oare cât timp ar fi putut Isus să Se amăgească pe Sine și pe alții? Totuși, nici o clipă mai mult decât până la moartea Lui pe cruce. Și atunci, ceata mică de suflete amăgite, care erau și fără aceasta destul de deprimată și de descurajate, s-ar fi împrăștiat cu siguranță și totul s-ar fi terminat. Dar ce s-a petrecut în realitate? Cea mai mare dintre minuni. – Sărmanii ucenici neșcoliți, care mai înainte de multe ori nici măcar nu l-au înțeles pe Învățătorul, sunt transformați în eroi ai credinței, plini de putere divină și propovăduiesc cu glas tare, atât în fața întregului popor, cât și a sinedriului, pe Isus, ca fiind Hristosul și Fiul lui Dumnezeu, mai înainte de toți Petru, care tocmai se lepădase de Isus în fața unei slujnice neînsemnate. Mii de oameni au fost abia acum conduși la credință; prigoana, martiriul și groaznicele chinuri ale morții nu i-au intimidat în a renunța la totul și în a-L mărturisi și lăuda pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu și Răscumpărător al lor. O transformare completă a avut loc, vedem în Ierusalim prima adunare, umplută cu gândul și Duhul lui Hristos, o imagine a păcii minunate și a fericirii depline. Cine ar fi fost în stare să explice această cea mai mare dintre minuni, pe care o confirmă și istoria mondială și vrăjmașii creștinismului, dacă Isus n-ar fi înviat cu adevărat dintre morți, credincios făgăduinței Sale, și nu s-ar fi arătat a lor Săi, dacă nu i-ar fi întărit prin relația cu El, dacă nu le-ar fi trimis pe Mângâietorul, Duhul adevărului?

Acest fapt, care i-a imprimat lui Isus Hristos pecetea veșnică a filiației Dumnezeului atotputernic, este demonstrat așa de autentic prin probă cu martori, ca, într-adevăr, puține fapte istorice ale tuturor timpurilor. Cine este mai iubitor de adevăr, decât marele apostol al neamurilor, Pavel, care povestește explicit în 1 Corinteni, că Domnul S-a arătat întâi unui martor, apoi la doi, apoi la doisprezece și în cele din urmă la mai bine de cinci sute, dintre care Pavel a putut totuși să cunoască personal pe mulți? Câte fapte ale istoriei sunt dovedite

așa de limpede, și anume, de martori care și-au întărit mărturia cu sângele și viața lor? Nu stau și în fața propriilor tăi ochi minuni copleșitoare, palpabile, care dovedesc slava Fiului lui Dumnezeu și adevărul Bibliei? În mijlocul națiunilor pământului, care răsar și dispar, n-a rămas acest popor al evreilor, poporul pământesc al lui Dumnezeu, acum sub blestem, împrăștiat printre popoarele pământului, așa cum spusese Dumnezeu mai înainte? Nu s-a împlinit pentru Israel ceea ce a strigat acest popor în cea mai mare zi a istoriei mondiale: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!”? Mărturia despre Fiul răstignit al lui Dumnezeu, purtată de câțiva pescari neșcoliți și câțiva oameni de rând în marea popoarelor, n-a biruit ea puterea mondială a păgânismului roman și n-a făcut ea un marș triumfal peste pământ? Nu stă crucea de pe Golgota, în ciuda întregului păcat, a întregii nealioialități și a întregii erori a mărturisitorilor lui Isus, ca puterea invincibilă a victoriei, vizibilă în fața lumii?

Răspunde în fața lui Dumnezeu și a conștiinței tale! Așa că pentru orice om sincer, la întrebarea: ce crezi despre Isus? nu mai rămâne decât răspunsul să crezi și să mărturisești că El este „Fiul Dumnezeului celui viu”, „Mântuitorul lumii”, care, - ah, nu ezita să mărturisești! – este și Mântuitorul tău, pe care tu nu-L poți respinge decât cu prețul pierderii mântuirii sufletului tău; dar care încă mai întinde din cer spre tine mâinile Sale străpunse, în dragoste nesfârșită, pentru a te duce acasă la Dumnezeu, în Împărăție Sa eternă; care încă și astăzi mai vrea să-ți dăruiască iertarea păcatelor și pace, înfierea lui Dumnezeu și slava veșnică. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă.” (Ioan 3,16).

O, har minunat, demn de adorare! Dumnezeu a „iubit” și a „dat”, iar păcătosul pierdut „crede” și „are”; are viața veșnică. (Ioan 3,16.) El a fost „deja judecat”, dar acum, deoarece crede într-adevăr în Hristos, este „mântuit”. (Efeseni 2,5.)

Care este partea ta: ești „judecat” sau „mântuit”? Numai una este posibilă. Cum stai față de Hristos? – „Cine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat.” Așa spune Cuvântul infailibil, veșnic, al lui Dumnezeu. (Ioan 3,18.)

Nr. 7 Cum să se prezinte creștinismul în fața ochilor lumii?

Aelilus Aristides, născut în 117 după Hristos, în Hadrianopolis, în Mysia, decedat pe la anul 189, un orator și erudit renumit, a învățat să cunoască lumea în călătorii lungi. El a călătorit prin Asia, Grecia, Italia, Egipt și Etiopia. Când în anul 178 un cutremur a distrus cetatea Smirna, a obținut prin elocvența lui, de la împăratul Marc Aureliu, o subvenție bogată pentru reconstrucție, pentru care localnicii i-au atribuit o statuie de bronz și numele de întemeietor al Smirnei. El s-a preocupat mult cu problemele religioase și a fost un reprezentant al acelei tendințe, care voia să restabilească cultul păgân ca singura religie a poporului. Deci el n-a fost în nici un caz partinitor pentru creștinism, ci a murit practic de partea rivalului. Dar el a avut o opinie în domeniul religios, deoarece a cunoscut cultul multor popoare. Recent a fost descoperită o scriere a lui, care tratează despre creștini și care datează dintre anii 145-171.

În ea se spune: „Creștinii s-au sculat să caute adevărul și l-au găsit; din scrierile lor rezultă că ei recunosc adevărul și-l înțeleg mai bine decât toate celelalte națiuni. Ei mărturisesc că cred în Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, de la care și prin care au luat ființă toate, de la care ar fi primit și poruncile, pe care le asimilează în lăuntru lor și le fac, în nădejdea și așteptarea lumii viitoare. – De aceea nici nu se fac vinovați de adulter sau de curvie și se feresc de a depune o mărturie falsă și păzesc cu grijă ceea ce li se încredințează. Ei nu râvnesc la ce aparține aproapelui, cinstesc pe tata și pe mama, fac bine subalternilor și dau o sentință dreaptă. Chipurilor idolilor nu le dau cinste; și ceea ce nu vor să li se facă lor,

aceea nu le fac nici ei altora. Carnea care a fost jertfită idolilor nu vor s-o mănânce; o consideră necurată. Ei binecuvântează pe cei care îi blestemă și le arată îndurare; vrăjmașilor lor le fac bine. Soțiile lor sunt curate, de parcă ar fi fecioare și fiicele lor sunt oneste și soții lor se feresc de legături nepermise și de tot ce este necurat, de dragul nădejzii în lumea viitoare. Pe slujitorii lor (sclavii), atât pe bărbați, cât și pe femei, ca și pe proprii lor copii îi educă să fie creștini, prin aceea că îi iubesc; și dacă au devenit creștini, îi numesc frați și surori, fără excepție. Ei nu se închină dumnezeilor străini și traiul lor este caracterizat prin smerenie și amabilitate. Mințitul le este străin; se iubesc unii pe alții; ei nu se eschivează de la nevoile văduvelor și îi ocrotesc pe orfani față de aceia care vor să-i asuprească. Cine are, împarte cu cel care nu are nimic și fac aceasta fără cârtire; și dacă vine un străin la ei, îl primesc în locuința lor și se bucură ca și când l-ar fi găsit pe fratele lor în persoană. Ei nu se numesc frați după trup, ci după Duh, în Dumnezeu.

Dacă unul dintre săracii lor părăsește această lume, se îngrijesc, pe cât le este cu putință, de o înmormântare cum se cuvine pentru el. Și dacă le ajunge la urechi că unul dintre ei a fost luat prizonier sau a ajuns în nevoie din cauza Numelui lui Hristos, toți iau parte la trebuința lui și dacă pot, îl eliberează. Dacă unul dintre ai lor este sărac și nevoiaș și ei nu pot să îl ajute, atunci mai bine postesc, ca astfel să obțină ajutorul necesar.

Ce i-a învățat Hristos este privit de ei ca lege și urmat în mod credincios și conduita lor se caracterizează și ea prin dreptate și disciplină. În fiecare dimineață, ba chiar în fiecare ceas Îl laudă și-L slăvesc pe Domnul, Dumnezeul lor, pentru harul Lui față de ei. Înainte să mănânce și să bea Îi mulțumesc. Și dacă unul dintre acești drepti părăsește viața, aceasta este atunci o bucurie pentru ei; și cei care însoțesc și îngroapă cadavrul chiar Îi mulțumesc lui Dumnezeu, ca și când cineva s-ar muta la altă reședință. Dacă li se naște un copil, atunci Îi mulțumesc lui Dumnezeu; și dacă se întâmplă ca acesta să moară la o vârstă fragedă, atunci ei mulțumesc că el a plecat din lume fără să poată să fi cunoscut deja păcatul. Dacă, dimpotrivă, unul din familiile lor moare în păcatele lui sau este secerat de moarte în nelegiuire, atunci varsă lacrimi și sughită pentru el ca pentru cineva care s-a grăbit în întâmpinarea pedepselor. Sub astfel de legi stau creștinii și viața lor corespunde cu ele.”

Aici, deci, creștinismul a fost prezentat în fața ochilor lumii ca realitate. Aici n-a fost nimic aparent, n-au fost vorbe goale. „Împărăția lui Dumnezeu stă nu în cuvinte, ci în putere.” Pentru fiecare dintre noi este necesar să ne măsurăm propriul creștinism după acest criteriu, pe care un păgân îl așează în fața conștiinței noastre.

Nr. 8 Din întuneric la lumină

II Colonelul Pașkov⁴

Dintre martorii binecuvântați ai lui Dumnezeu, care propovăduiesc în zilele actuale adevărul și harul lui Dumnezeu, face parte și colonelul rus, în retragere, Pașkov.

V. Alexandrovici Pașkov face parte dintre cei mai mari moșieri ai nobilimii rusești și a slujit în cavaleria de gardă rusească. Sălile vaste ale palatului său princiar din Petersburg erau frecventate de elita aristocrației rusești, curtea țaristă participa la festivități.

Acest om, care în anul 1874 încă stătea pe culmile strălucirii lumeste, a bogăției și a onoarei, a fost învins prin mărturiile unui ucenic al lui Isus, lordul Radstock. Colonelul Pașkov s-a convertit la Isus și s-a așezat cu toată hotărârea de partea Domnului său.

⁴ Textul următoarei scrieri a colonelului Pașkov, publicat în ziarele din Petersburg, este preluat de caietul 37, din anul 1881, al publicației „Zeitfragen des Christlichen Volkslebens” (Problemele actuale ale vieții creștine a poporului).

Totala transformare a vieții lui a fost în fața ochilor întregii lumi. Tot ce a fost și a avut, puterea lui, înzestrarea lui intelectuală, timpul, casa și banii lui – totul a fost de acum pentru Isus.

În curțile vizitiilor, în fabrici, oriunde era ocazia să se adune mult popor, el apărea în vizite regulate, nesperiat nici de întinderile vaste, nici de atmosfera stătută a încăperilor ticsite. În serile de duminică, poporul se aduna în camerele luxoase ale casei sale, de multe ori estimat la 1300 sau 1400 de persoane. Pe infractori îi vizita în închisoare, ca și pe bolnavi în spitale. Peste tot mărturisirea despre fericirea bucurioasă a minunatei nădejdi, care i s-a acordat prin har. Mulți, mulți oameni au găsit prin el har la Dumnezeu și pace pentru inimă și conștiință.

Mai târziu, Pașkov a trebuit să-și părăsească patria din cauza credinței lui. Înainte de a se petrece aceasta, i s-a cerut să-și îndreptățească purtarea. El a făcut aceasta într-o scriere amănunțită, care a fost publicată în ziarele din Petersburg, în mai, 1880. Următoarele fraze ale acestei scrieri vor fi spre binecuvântarea multora:

„Odinioară eram fără Hristos și fără drept de cetățenie în Israel și străin de legămintele făgăduinței (Efeseni 2,12). Mă apropiam de Domnul numai cu buzele, dar inima mea era departe de El (Matei 15,8). Religia era pentru mine o literă moartă, mă țineam aproape exclusiv de regulamente omenești, în timp ce trăiam pentru mine însumi, prin aceea că mă străduiam în cele mai bune clipe ale vieții mele să unesc ce era incompatibil, adică să slujesc deodată la doi stăpâni, cu toate că aceasta este imposibil, după cuvintele Mântuitorului. Eram un prieten al lumii și știam că prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu (Iacov 4,4). Trăiam după voia stăpânului acestei lumi (Efeseni 2,2) și totuși mă temeam pe lângă aceasta, s-o rup complet cu Dumnezeu. Eu nu adunam cu Domnul și nu înțelegeam că cine nu strânge cu El, acela risipește (Matei 12,30). Am trăit, convins de conștiința mea, o viață deșartă, păcătoasă, nelegiuită timp de patruzeci de ani în cap, spre ispitirea altora, mie însumi spre pierzare. N-aveam nici o înțelegere pentru dragostea lui Dumnezeu, pe când credeam că Dumnezeu numai pe aceia îi iubește, care Îl iubesc pe El mai întâi și astfel își câștigă dragostea Lui.

Dar a venit vremea când mi s-a arătat și mie harul lui Dumnezeu care aduce mântuire (Tit 2,11), când I-a plăcut Domnului să-mi dea cunoștința că Hristos, când a murit pentru păcatul lumii, a ispășit și păcatul meu, că răscumpărarea veșnică pe care El a dobândit-o (Evrei 9,12), este câștigată și pentru mine, că dacă printr-o singură faptă de dreptate a venit îndreptățirea vieții (Romani 5,18), această îndreptățire este și spre binele meu, că dacă Hristos, „fiind făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei care Îl ascultă Urzitorul mântuirii veșnice” (Evrei 5,9), El poate deveni și Autorul mântuirii mele. ... Domnul mi-a dăruit să pot să cred în iertarea păcatelor în Numele Lui (Faptele apostolilor 10,43). Harul lui Dumnezeu și darul prin harul Omului veșnic, Isus Hristos (Romani 5,15) mi-a ajuns cu desăvârșire, deoarece el mi-a umplut inima cu bucurie și recunoștință covârșitoare față de Mântuitorul, care m-a răscumpărat cu sângele Lui pentru Dumnezeu (Apocalipsa 5,9); m-am predat Lui, ca El să mă tămăduiască de păcatele mele, deoarece am ascultat chemarea Lui (Matei 11,28, 30) și m-am bazat pe Cuvântul Lui infailibil (Ioan 6,37); m-am încredințat Mântuitorului meu, în care am acum și viața veșnică (1 Ioan 5,10-15), care în veci nu mă va lăsa să mă pierd și nu va îngădui nimănui să mă smulgă din mâna Lui (Ioan 10,28). Credincios este Acela care a făgăduit aceasta (Evrei 10,23). La Dumnezeu nici un lucru nu este cu neputință (Luca 1,37). Domnul m-a primit cum a primit pe oricine care vine la El; Îi mulțumesc Tatălui ceresc că acum pot să-L mărturisesc înaintea oamenilor pe Isus Hristos ca Domn al meu; acum nu-mi aparțin mie, ci Lui; eu nu trăiesc pentru mine însumi, ci pentru Acela care a murit și a înviat pentru mine (2 Corinteni 5,15). Dumnezeu m-a destinat acum pentru slujba Sa, o slujbă căreia mă dedic deja de aproape cinci ani, care constă în a depune mărturie înaintea oamenilor despre El și despre nesfârșita Lui dragoste, pe care mi-o dă zilnic s-o gust. Nu pot altfel, decât să-L recunosc în

Hristos, Fiul lui Dumnezeu, pe singurul meu Mijlocitor și Susținător (1 Ioan 2,1), pe Păstorul și Supraveghetorul sufletului meu (1 Petru 2,25), pe Căpetenia și Desăvârșirea credinței mele (Evrei 12,2); știu acum din experiență cât de credincios este El și că toate făgăduințele lui Dumnezeu în El sunt da și Amin (2 Corinteni 1,20).

Despre El le vorbesc oamenilor și le mărturisesc, cum Dumnezeu Însuși a poruncit, că El este rânduit de Dumnezeu, Judecător al celor vii și al celor morți, în timp ce le amintesc că toți prorocii mărturisesc despre El, că toți cei care cred în El au iertarea păcatelor în Numele Lui (Faptele apostolilor 10,42-43). Le repet tuturor, că nu este mântuire de găsit în altul, căci nimeni nu poate să pună altă temelie decât aceea care este pusă, Isus Hristos (1 Corinteni 3,11). Eu spun oricui că noi nu putem deveni dreți înaintea lui Dumnezeu prin faptele noastre, ci devenim dreți prin credința în Isus Hristos (Romani 3,26. 28; Galateni 2,16); dar se înțelege că credința adevărată nu se prezintă fără fapte; în același timp amintesc permanent, că nu intră în Împărăția cerească nimeni care nu se curăță de păcat (Galateni 5,21) și îndrept pe oricine la Mântuitorul, care S-a arătat ca să ia asupra Lui păcatul nostru și să distrugă lucrările diavolului (1 Ioan 3,5-8). Mă străduiesc în toate felurile să dovedesc prin Cuvântul lui Dumnezeu, că toate virtuțile creștine nu sunt nimic altceva decât o roadă a Duhului Sfânt (Galateni 5,22), care este dăruit de Dumnezeu celui credincios (Efeseni 1,13), adică celui care aparține din inimă lui Hristos și care a ajuns prin El la înfierea lui Dumnezeu (Ioan 1,12. 13) și că prin urmare, nici o faptură nu se poate lăuda înaintea lui Dumnezeu, ci ea a obținut fără plată îndreptățirea prin harul Său, în răscumpărarea care este în Isus Hristos, pe care Dumnezeu L-a rânduit să fie ispășire (Romani 3,25)...”

Nr. 9 Poșta redacției⁵

Un ofițer în vârstă și-a exprimat dorința să vadă explicat citatul de la Matei 6,6 din punct de vedere al vieții practice și după criteriul că în creștinism nu vorbele, ci faptele contează.

Citatul de la Matei 6,6 sună așa: „Ci tu, când te rogi, intră în cămăruța ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti”

În predica de pe munte, Domnul așează gândurile lui Dumnezeu în lumină, față în față cu gândurile omenești ale fariseilor și ale cărturarilor. Predica de pe munte este adresată ucenicilor (Matei 5,1-2). Cuvântul de mai sus vorbește despre rugăciunile credincioșilor, în contrast cu rugăciunile fariseilor.

Deja în Vechiul Testament lucrul acesta a fost exprimat limpede. Aici găsim cum: Avraam Moise, David, Solomon, Ezechia, Isaia, Ilie, toți bărbații lui Dumnezeu au stau înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Aici citim că rugăciunea este „cugetarea inimii înaintea lui Dumnezeu” (Psalmul 19,14). Aici auzim: „Nu te grăbi să deschizi gura și să nu îți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu: căci Dumnezeu este în cer, și tu pe pământ, de aceea să nu spui cuvinte multe.” (Eclesiastul 5,2.)

Domnul știe cât de ușor sunt atrase gândurile noastre în exterior și cât de necesar este „să-L căutăm pe Dumnezeu cu toată inima” (Ieremia 29,13-14). De aceea dă El sfatul într-adevăr util oricui caută fața lui Dumnezeu, să se ducă liniștit în cămăruța lui și întâi să încuie ușa. Orice creștin experimentat știe cât de practic este lucrul acesta. De câte ori nu credem că nu trebuie să încuim, că doar nu va veni nimeni; dar tocmai atunci vine o vizită, o carte poștală

⁵ La poșta redacției vor fi discutate asemenea întrebări, care stau pe inima sau pe conștiința unora, sau care pot avea pentru mulți un interes practic. Vom depune efortul să răspundem la punctele propuse cât mai mult din Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu, nu prin păreri omenești. În măsura în care unele întrebări trimise nu sunt potrivite ca să fie discutate în locul acesta, lucrul acesta va fi comunicat personal trimițătorului. Prin urmare, rugăm în orice caz comunicarea adresei exacte.

și așa mai departe. Domnul nu spune nimic de prisos; calea ascultării este permanent calea binecuvântării. Firește că nu numai ușa cămăruței, ci și ușa inimii trebuie să fie încuiată pentru gândurile lumii, care de atâtea ori sunt pregătite să deranjeze cugetarea inimii înaintea lui Dumnezeu.

Dumnezeu are de vorbit cu noi și noi cu Dumnezeu; toți oamenii au nevoie de liniște pentru aceasta. Păcătosul neconvertit are nevoie de liniște ca să caute fața lui Dumnezeu și să-și vadă viața în lumina lui Dumnezeu, iar creștinul convertit are nevoie de liniște ca să vorbească cu Domnul lui, ca să-L laude pentru marea Sa dragoste, pentru calea adâncă a suferințelor Sale, pentru toată credincioșia și răbdarea Lui, pentru a-I mărturisi orice omisiune și orice greșeală, ca să-L roage insistent pentru toate nevoile inimii și ale vieții, ca să poarte înaintea Lui mijlocirea pentru toți cei care îi sunt scumpi și pentru care el poartă responsabilitate. Cel mai minunat exemplu din Biblie despre un om temător de Dumnezeu, căruia Dumnezeu i-a răspuns în har la stăruința lui fierbinte, este un soldat: Corneliu, căruia Dumnezeu a pus să i se spună printr-un trimis din lumea nevăzută: „Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit ca aducere aminte la Dumnezeu!” (Faptele apostolilor 10,1-4.)

Cu cât un creștin stă mai aproape de Domnul, cu atât mai mare este nevoia lui să fie singur cu Domnul. Cu toate că el ar trebui să meargă rugându-se pe orice drum, când își suie cărarea, dacă merge la slujbă, dacă se duce în cercul camarazilor, are totuși nevoie de ore liniștite în spatele ușii sale închise. Firește că în Împărăția lui Dumnezeu nu se măsoară cu cotul omenesc. Dumnezeu ne cunoaște circumstanțele și se apleacă la noi. Câți oameni nu sunt, care nu au o cămăruță liniștită unde să se încuie! Dumnezeu Își deschide peste tot urechea pentru ei – multe rugăciuni binecuvântate și ascultate s-au înălțat la El din coloana de marș, din escadronul galopând. Totuși, rămâne un barometru cu care noi înșine putem să ne măsurăm viața de creștin, dacă avem multă dorință și trebuință să fim singuri cu Isus - *și El are întotdeauna timp pentru noi*. Dar multor creștini va trebui să le spună cândva: Am vrut atunci să-ți spun multe, să-ți amintesc de multe primejdii, să te avertizez de drumul greșit, *dar tu n-ai avut niciodată timp pentru Mine!*

Am eu timp pentru Isus?

Cine stă în legătură cu Isus, acela caută și legătura cu copiii credincioși ai lui Dumnezeu, ca să se înviorizeze și să se zidească reciproc. În nici o categorie profesională nu este lucrul acesta atât de indispensabil ca în a noastră, pentru că în nici o categorie profesională omul în întregime, în toate relațiile vieții, nu este atât de solicitat ca în rangul de ofițer. Ofițerul credincios nu este numai sudat în multe relații cu camarazii lui necredincioși, ci el poartă responsabilitatea pentru ei. De aceea are nevoie cu atât mai mult de întărire și înviorare în părtășia cu aceia care vor și ei să-L urmeze pe Isus pe calea îngustă.

Părtășia creștinilor duce, prin călăuzirea Duhului lui Dumnezeu, la rugăciune comună și la cercetarea comună a Scripturii, la mulțumire și laudă comună. Este tot o chestiune a cămăruței, care nu-și are locul în fața publicului, dacă trei sau patru locotenenți studiază împreună Cuvântul și se roagă Domnului în locuința cazărmii. Copiii lumii și-așa nu înțeleg aceasta; pentru ei este o nebunie (1 Corinteni 2,14) – dar este o consecință necesară îndată ce câțiva camarazi s-au găsit ca fiind într-adevăr copii ai lui Dumnezeu. Această părtășie creștină o găsim din prima zi în care au existat creștini. (Vezi Faptele apostolilor 2,44-47; vezi și Efeseni 5,19-20; Coloseni 3,16,17).

Dar există și ocazii unde creștinii au a se ruga în fața altora, de dragul adevărului și a mărturisirii. Dintre aceste ocazii face parte, înainte de toate, rugăciunea înainte de masă, care este în fața camarazilor necredincioși mărturia tăcută că noi luăm atât mâncarea, cât și băutura, din mâna Tatălui ceresc, că noi mâncăm și bem spre onoarea lui Dumnezeu (1 Corinteni 10,31) și că dorim ca și în cercul camarazilor, în discuțiile noastre, să rămânem păziți ca mărturisitori ai lui Isus.

Practic este experiența vieții că pentru un ofițer convertit, rugăciunea înainte de masă, tăcută, dar limpede de recunoscut, este prima și cea mai ușoară și incontestabil necesară mărturie în fața camarazilor lui. Despre efectul acestei mărturii trebuie să spunem că un ofițer, un mărturisitor credincios și foarte binecuvântat al lui Isus, s-a dus acasă de la masa ofițerilor acum 35 de ani, fiind un om neconvertit al lumii, și a spus soției lui: „Am văzut ceva foarte ciudat; locotenentul-major, X., care a fost azi la noi la masă, s-a rugat tăcut pentru sine înainte să înceapă să mănânce.”

Firește că orice mărturie cu care un camarad se așează de partea lui Isus, dacă ea trebuie să fie spre onoarea Domnului, trebuie să fie însoțită de: sinceritate, altruism, castitate, dragoste adevărată față de camarazi, conștiinciozitate fără cusur în serviciu, grijă devotată pentru subalterni. Aici ajungem la deosebirea dintre un creștinism al vorbelor și creștinismul faptei sau al vieții.

„Căci Împărăția lui Dumnezeu stă nu în cuvinte, ci în putere” (1 Corinteni 4,20). Există destui oameni care au „o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.” (2 Timotei 3,5.) Lumea a auzit atâtea cuvinte, încât acestea nu fac impresie; lumea dorește să vadă ceva real, adevărul - și Dumnezeu dorește aceasta!

Este un fapt recunoscut, spre lauda corpului nostru ofițeresc, că convingerea credinței – chiar dacă ea îi aduce mărturisitorului: batjocură, vrăjmășie, antipatie – este totuși respectată dacă viața corespunde cu cuvintele. Credința vie este adevărată *prin umblare și cuvânt*. Într-adevăr, mărturisirea buzelor este indispensabilă, dar ea are nevoie de confirmare prin faptă și viață.

Dar aici trebuie recunoscut limpede un lucru: faptele și virtuțile nu constituie creștinismul, *ci ele sunt roade ale creștinismului*. O credință vie în Isus, Mântuitorul, trebuie să dea naștere la o viață pentru Isus, căci - „credința, dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși” (Iacov 2,17).

Cineva devine tot așa de puțin un creștin prin mărturisirea buzelor, ca și prin manifestarea virtuților și a faptelor creștinești în fața oamenilor. Abnegație, devotament, vitejie, chiar castitate și virtute existau și printre germanii păgâni. Ele sunt vrednice de lauda omenească și de cinstirea omenească. Dar ele nu fac un creștin din purtătorul unor asemenea virtuți. *Creștin se devine numai prin convertire și nașterea din nou*. Cine se recunoaște ca păcătos pierdut, căzut sub judecata lui Dumnezeu, cine l-a apucat pe Isus ca pe Împăciuitorul judecat la cruce, acela găsește, prin acțiunea Duhului Sfânt, viață și pace în Hristos; atunci a devenit un creștin. Peste tot unde este acest adevăr experimentat al vieții, *acolo trebuie să iasă la iveală roadele vieții*.

Un ofițer este dublu încercat ca creștin adevărat: prin ceea ce face și prin ceea ce lasă nefăcut. În ceea ce privește savurarea vieții, distracțiile, obiceiurile de băut, folosirea banilor, fericirea relațiilor, a cărților, discuțiile, el stă sub cuvântul: „Nu știți că cei care aleargă pe locul de întrecere, toți aleargă, dar numai unul primește premiul? Tot așa și voi alergați ca să-l dobândiți. Oricine se luptă la jocuri este supus înfrânării în toate lucrurile. Și ei fac lucrul acesta ca să obțină o cunună care se poate veșteji; dar noi, una care nu se poate veșteji. Eu deci alerg în felul acesta, nu ca în nesiguranță; lupt în felul acesta, nu ca lovind în aer. Ci îmi disciplinez trupul și îl țin în supunere, ca nu cumva, după ce am predicat altora, eu însumi să fiu dezaprobat.” (1 Corinteni 9,24-27.)

Pentru creștini nu se spune: nu ai voie să faci aceasta; să faci chefuri, să dansezi, să mergi la teatru este păcat! Aceasta este o concepție fundamentală greșită. Nu, se spune: Este Cuvântul lui Dumnezeu hotărâtor pentru mine? Pot să particip la una sau la alta și totuși să spun cu sinceritate: tind spre ținta cununii cerești?

Întrebarea este: ce Îi place lui Isus, dacă El merge cu mine acolo unde vreau eu să merg, dacă eu Îl proslăvesc în caz că particip la una sau la alta, dacă merg pe calea copiilor lui Dumnezeu sau pe calea copiilor lumii.

Creștinii sunt în lume, *dar ei nu sunt din lume*. Același Dumnezeu care spune: „Să nu furi!”, poruncește credincioșilor: „Să nu vă conformați veacului acestuia!”

Viața născută din Dumnezeu a unui creștin adevărat produce roade ale Duhului, care sunt ușor de recunoscut în dragoste și adevăr. Cine este dur și mânios față de o ordonanță neîndemânatică, cine nu are niciodată câteva mărci în plus pentru un camarad, ca să-l scoată din nevoie, cine caută cu năzuință fără scrupule avantajul propriu și plăcerea superiorului, nu este un mărturisitor potrivit al lui Isus.

Dar dacă un camarad care a fost batjocorit de alții la masă, din cauza rugăciunii de la masă și pentru că în fiecare duminică ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, dacă un asemenea camarad, în ciuda drumului lung și a serviciului mult își vizitează un camarad grav bolnav în lazaret, pentru care alții n-au timp; dacă el este pregătit oricând să facă un serviciu unui camarad, care îl roagă lucrul aceasta; dacă îl apără și îl scuză pe cel absent; atunci printr-un asemenea om Isus este proslăvit. El va fi atunci acela în care camarazii strâmtorați vor avea încredere că el îi va ajuta și îi va sfătui bine.

Dumnezeu îi va da har să nu mai participe la bârfele zilnice și să nu mai povestească nenumăratele istorii care, fie îi denigrează pe superiori sau pe camarazi, fie glumesc cu ceea ce este păcat înaintea Duhului Sfânt. Nu, el va fi învrednicit să spună peste tot cuvintele adevărului și ale vieții și să-L mărturisească peste tot unde stă, pe Isus, iubitul său Domn, în care a găsit viața, pacea și nădejdea veșnică.

Nr. 10 Ora de dimineață⁶ (Pentru ofițeri credincioși)

„Eu iubesc pe cei care mă iubesc și cei care mă caută cu tot dinadinsul mă vor găsi”
(Proverbe 8,17)

Un ofițer care se lasă luat prin surprindere în avanpost, merită să ajungă în fața curții marțiale. Pe drept. Lui i-a fost încredințat un post important, iar el l-a neglijat; probabil din cauza oboselii – aceasta nu-l scuză; știa că este lângă inamic.

Creștinii credincioși sunt în postul de pază; vrăjmașul este aproape, activ și dibaci. Va urma atacul. Domnul spune: Vegheați! (Marcu 13,37.) În creștinism totul este simplu și practic, - ca în război. Este vorba despre a birui într-o luptă mare.

Să fie oare voia lui Dumnezeu ca luptătorul izolat să trăiască un creștinism numai de înfrângeri? *Imposibil!* Și totuși, unii vor să ne facă să credem că acesta este caracterul inevitabil al creștinismului pe pământ.

De unde vin asemenea experiențe care întristează și afirmații umilitoare? Vin de acolo, că creștinii merg la lupta zilnică neînarmați sau insuficient înarmați și cu sufletele flămânde. Wellington pretindea neapărat, ca orice soldat să fi mâncat înainte de bătălie. El spunea: „Poate să fie mort, dar trebuie să fie sătul!” Toți soldații găseau că aceasta este bine și practic. „Căci fiii veacului acestuia, față de generația lor, sunt mai înțelepți decât fiii luminii” (Luca 16,8). La majoritatea credincioșilor care trăiesc acele înfrângeri, motivul este pe cât de simplu și limpede cu putință: se scoală prea târziu. Aceasta este cu siguranță o problemă practică; nimeni nu poate să susțină că ar fi una teologică.

Motivul pentru care odihna noastră de noapte nu este în general atât de lungă cât dorim, este diferit. Pentru un ofițer credincios este o problemă de conștiință unde și cum își petrece orele de seară și dacă a adormit în pacea lui Dumnezeu. Această problemă importantă se repetă zilnic; ea poartă în sine o însemnătate pentru veșnicie. În aceasta constă decizia cum și

⁶ Recomandăm aici oricărui credincios mica scriere plină de binecuvântare: „O oră cu Isus” de Frances Ridley Havergal. Din ea sunt folosite câteva citate în acest capitol. Basel, editura Jaeger și Kober.

când ne sculăm, și tot în aceasta, dacă intrăm în cursul zilei următoare ca un luptător înarmat sau neînarmat, dacă pentru timpul noii zile luăm sau nu luăm cu noi pâine pentru sufletul nemuritor.

Rugăciunea este respirația vieții creștinismului viu. Un om poate să nu mai dea nici un semn de viață, dar dacă celui leșinat îi ții în față o oglindă, pe care din când în când este vizibilă adierea unei respirații ușoare, înseamnă că trăiește. Firește că aceasta este cea mai slabă manifestare a vieții, dar este o manifestare. Acum întreabă-te: respiră sufletul meu nemuritor? Am eu o viață de rugăciune? Când mă rog? Mă rog într-adevăr? Vorbește inima mea cu Dumnezeu? La creștinii care își petrec ziua la masa de scris sau în muncă liniștită, fără contact personal cu alți oameni, nu se înfățișează așa de limpede dacă ei poartă armura lui Dumnezeu sau nu. Dar cine își are, ca ofițer, lucrul zilei în contact permanent cu alți oameni, și anume, aproape exclusiv cu astfel de oameni care stau sub duhul lumii, la el devine imediat evident dacă vine înarmat sau neînarmat. El nu poate merge pe un drum biruitor fără armura rugăciunii și a Cuvântului lui Dumnezeu, el va trăi înfrângeri zilnice, în care inima lui se simte nefericită și conștiința lui nu ajunge niciodată la odihnă. De ce trăiesc mulți credincioși un astfel de creștinism? Cine vrea să trăiască un creștinism de biruință și nu de înfrângere, un creștinism de creștere și nu de descreștere, același Cuvântul lui Dumnezeu îi spune: *folosește-ți orele de dimineață!*

În tot timpul călătoriei prin pustiu a poporului Israel, Dumnezeu Și-a hrănit poporul cu mană. „Fiii lui Israel au mâncat mană patruzeci de ani, până la sosirea lor într-o țară locuită; au mâncat mană până la sosirea lor la hotarele Canaanului.” (Exod 16,35.) Despre această hrană cerească se spune: „Astfel în toate diminețile fiecare strângea cât îi trebuia pentru hrană, și, când venea căldura soarelui, se topea.” (Exod 16,21.) Deci după răsăritul soarelui nu mai era de găsit ceea ce fusese pregătit pentru toți, din harul lui Dumnezeu, din cer, și așezat în pustie. Fusese o oră de dimineață a harului pentru a îngriji de nevoile zilei, *dar dacă această oră a harului a fost pierdută, atunci nevoile rămâneau neaprovizionate.* Așa este și la noi, creștinii, *pentru care alinarea tuturor nevoilor este în Persoana lui Isus.* Hristos este adevărata mană. El spune: „Eu sunt pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine nu va înseta niciodată.” (Ioan 6,35.) Deci, nimeni nu poate potoli nevoile vieții noastre, decât Isus. „Toate izvoarele mele sunt în Tine!” (Tradus textual din Psalmul 87,7.)

Noi nu trăim sub lege și Dumnezeu nici nu procedează individual cu copiii Lui după un șablon, ci dragostea și înțelepciunea lui Dumnezeu reglează specific pentru fiecare în parte împrejurările fiecărei zile. Dar în conducerea gospodăriei și în educația lui Dumnezeu există reguli, reguli de viață tot așa cum există în gestionarea unei gospodării pământești; copiii sunt educați pentru a crește în aceste reguli binecuvântate ale familiei lui Dumnezeu. Dintre aceste reguli ale menajului face parte și aceea, că Dumnezeu are de vorbit cu noi, iar noi trebuie să-I prezentăm tot ce ne este necesar pentru ziua care începe. Avem nevoie de liniște și să fim singuri cu Dumnezeu înainte să răsară soarele cu dogoare lui, înainte să vină îndatoririle, înainte de contactul cu oamenii, înainte să vină discuțiile și ispitele pământești, înainte să înceapă munca pământească, ce poate progresa numai sub binecuvântările cerute de la Dumnezeu.

Dacă s-ar pune întrebarea: „Ce îi împiedică pe majoritatea dintre creștini să crească în viața lor spirituală?”, atunci aș răspunde fără ezitare: *ispita de a se scula prea târziu* ca să-și culeagă mana de dimineață, ca să-și pună armura și haina potrivită, să se încingă. Când Domnul le-a spus ucenicilor Lui beți de somn în noaptea din Ghetsimani: „Ce, un ceas n-ați putut să vegheați cu Mine?”, aceasta a fost o dojană nemaipomenit de blândă și delicat exprimată față de aceia care au fost învredniciți să petreacă cu Isus orele din Ghetsimani. Dar El spune același lucru multora peste care a răsărit lumina zilei și răspunsul somnoros sună de prea multe ori: „Imediat, Doamne, încă un minut, să mai dorm puțin, să mai ațipesc puțin.”

Cine a făcut timp de decenii serviciu de iarnă și de vară ca soldat, a urcat pe cal destul de des înainte de răsăritul soarelui; el cunoaște zilele în care după voia lui Dumnezeu nu merge altfel, decât să se încredințeze în mâna lui Isus cu o rugăciune scurtă, să ia cu el în noua zi un cuvânt scurt din Scriptură. Da, de multe ori ar trebui, înainte de adormire, să citim Cuvântul lui Dumnezeu, care la trezire, după un somn scurt, este bucata de pâine a vieții pe care o luăm cu noi în slujbă.

Dar nu există oare destule alte zile în care ni se potrivește cuvântul: „Du-te la furnică, leneșule, uită-te la căile ei și fii înțelept. Ea n-are nici căpetenie, nici supraveghetor, nici stăpân, totuși își pregătește hrana vara și strânge provizii în timpul secerișului. Până când vei sta culcat, leneșule? Când te vei scula din somnul tău? Să mai dormi puțin, să mai ațipești puțin, să mai încrucișezi puțin mâinile ca să dormi!... Și sărăcia vine peste tine ca un hoț, și lipsa, ca un om înarmat.” (Proverbe 6,6-11)? Acesta este cuvântul lui Dumnezeu. Cu siguranță că la Sinai nu s-a dat nici o poruncă pentru credincioși despre sculatul devreme. Dar Duhul lui Dumnezeu, conștiința noastră și experiența vieții adevărate voia lui Dumnezeu în această problemă importantă.

Atât de repede trece ora care ar fi putut să fie atât de plină de binecuvântare! Isus stă aici cu mâinile pline de binecuvântări pentru noi, El vrea să ne îmbrace cu coiful, sabia și scutul, dar noi nu avem timp. Întreabă odată: cât timp ai avut ieri pentru ziarul tău, pentru discuțiile cu camarazii, pentru scrisori, pentru cumpărături – categoric, nu vorbesc despre timpul pe care îl cere munca zilei în serviciu – vorbesc numai despre timpul asupra căruia ai fost liber să dispui înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Poate trebuie să spunem că nu l-am dat Domnului nici măcar o zecime din el? Nu se întâmplă oare să avem o zi întreagă ca să umblăm după distracția noastră, dar să nu avem în ziua aceea nici o oră pentru relația liniștită cu Dumnezeu? Ne face de rușine aceasta? Simte inima noastră ceva din faptul că rănim dragostea Aceluia care S-a jertfit pe Sine Însuși, care Și-a jertfit toată inima și viața pentru noi, care Și-a părăsit slava pentru noi? Isus intervine nemijlocit pentru noi la tronul Tatălui, El este permanent preocupat cu nevoile noastre și se îngrijește mult mai mult ca să ne binecuvânteze, decât ne îngrijim noi să ne lăsăm binecuvântați de El. Și pentru dragostea Lui nimic nu este prea neînsemnat; El nu se situează așa de sus, deasupra noastră, ca și când El n-ar fi luat parte la nevoile noastre pământești. Un ofițer credincios nu trebuie să cumpere nici un cal, nu trebuie să accepte nici o invitație fără să-L roage pe Domnul ca El să decidă. Isus are pentru o asemenea rugămintă ureche și inimă deschise. Crede-L în stare că El vrea să te binecuvânteze în tot și roagă-L în toate și pentru tot.

Sunt suficiente cinci minute de pregătire pentru lupta unei zile, suficiente pentru a așterne în fața Domnului toate nevoile și greutatea noastră, pentru a-i spune totul lui Isus, pentru a aduce înaintea Lui toate amănuntele muncii noastre? Este timp destul pentru mărturisirea păcatelor, pentru rugăciune smerită, pentru mijlocire și pentru a lăuda dragostea Sa nesfârșită? Este timp suficient pentru relația cu Prietenul prietenilor; suficient pentru așa de multe câte are El să ne spună? Și dacă ar fi suficient pentru dragostea noastră mică, nu este suficient pentru dragostea Lui mare. Nu merită El să ne sculăm așa de dimineață, încât să putem avea o jumătate de oră liniștită într-o relație adevărată cu El?

Câte unul spune: Totuși, este același lucru dacă fac aceasta la o oră mai târzie din zi. Dar experiența vieții spune categoric: Nu! Orice creștin serios știe că nu este așa. Scrisorile și ziarele au venit, tu rămâi să șezi și să le citești întâi, trebuie numai să vezi ce a scris unul sau altul și ce aduc telegramele din ziar. Dar pentru orice credincios este foarte primejdios să facă aceasta neînarmat. Ce poate să conțină o singură scrisoare? Ce furtună poate să dezlănțuie ea în inima noastră? O știre din ziar poate să ne pună în lanțuri toată lumea gândurilor pentru multe ore, din care nu putem ieși. Nu este aceasta experiență practică a vieții? Dar apoi mai sunt de îndeplinit mici îndatoriri diferite pentru uniformă, pentru grajd, iar apoi întreabă cineva de tine și apoi a venit într-adevăr timpul să ieși și tu. Așa se întâmplă că nu mai poți

deloc să fii singur. Dar presupunând că poți să fii singur în cursul dimineții, liber, nederanjat de rețineri și tulburări exterioare, atunci satan are alte mijloace să pună ceva în cale. Lucrurile vizibile câștigă superioritate în fața celor invizibile; vin lucrurile care nu sunt păcătoase în sine, ci lucrurile simple, pământeste, care sufocă Cuvântul lui Dumnezeu și împiedică rugăciunea. Un sentiment de neliniște umple sufletul, nu suntem siguri dacă nu cumva vom fi deranjați, costă efort – de multe ori zadarnic – să ne liniștim gândurile; frânturi din vreo discuție trecută se întorc în memorie. În fața ochilor sufletului apar persoane cu pretențiile și relațiile lor. Dintr-odată se leagă un lanț de gânduri: ce i-am răspunde acestuia dacă el ar spune aceasta sau cealaltă și ce am face atunci – lucruri care nu vor surveni niciodată, dar satan le catapultează în capul aceluia care voia acum, de fapt, să se roage. De multe ori simțim că: de fapt, în timpul acesta al zilei tu ar trebui să faci altceva și astfel nu mai rezultă deloc același lucru, *ci tu te duci neîncins la mersul lumii, ieși neînarmat la luptă*. Este de mirare dacă sunt slăbiciune și poticniri la ordinea zilei?

Aici nu este vorba despre timpul pe care îl datorăm Cuvântului lui Dumnezeu. Este vorba despre paguba incalculabilă prin care este păgubită viața noastră lăuntrică, propriu-zisă, veșnică, nouă, dacă lăsăm să fie întrerupte relațiile de viață cu Isus. Acestea sunt în discuție aici.

În relațiile rangului nostru este nevoie de bărbați în Hristos, de luptători încercați, de oameni ai lui Dumnezeu, care au experimentat și pot mărturisi cine este Isus.

Nu sunt ei foarte rari? Dacă vrem să devenim asemenea oameni, atunci se spune: Dați lui Isus *pârگا zilei*. El te așteaptă zilnic la o oră binecuvântată de dimineață. Nu-L lăsa să aștepte zadarnic pe Împăratul împăraților! El vrea să vorbească cu tine ca Prieten, și tu poți să vorbești cu El ca un om iubit și un prieten intim.

Nr. 11 Cinci teze asupra temei: creștin și ofițer

I

Un ofițer care a primit în sângele lui Isus iertare, pace pentru inima lui și viață nouă, veșnică, este capabil să mărturisească ce a făcut Isus pentru el: am fost pierdut; Isus m-a mântuit. Am fost un copil al veacului acestuia; Isus m-a făcut un copil al lui Dumnezeu. Am fost sub robia păcatului; acum aparțin Domnului cu tot ce sunt, am și pot.

Un asemenea ucenic al lui Isus Îl mărturisește cu umblarea și cu cuvântul pe Isus, nu pentru că este datoria lui, ci mărturisește pentru că nu poate altfel. El dovedește necesitatea naturală: *orice lumină trebuie să lumineze*.

Aceeași lege naturală este valabilă la orice creștin, fie că este ofițer de husari sau căpitan pe mare, fie că este ordonanță sau plutonier, ministru sau funcționar administrativ: *orice lumină trebuie să lumineze!* Ofițerii credincioși vii fac parte dintre luminile electrice ale imensei case a poporului german. Razele lor sunt strălucitoare și luminează până departe, sunt văzute de mulți. Este neapărat necesar ca multe astfel de lumini să lumineze, deoarece casa mai are multe spații întunecate. Dintre spațiile întunecate face parte tineretul german, care în cea mai mare parte crește în înstrăinare de Dumnezeu.

Nu există o ocazie mai bună pentru a face ca lumina lui Dumnezeu să lumineze în inimile tinerilor germani, decât dacă aceștia, în timpul vieții lor de soldat văd cu ochii lor, în ofițerii credincioși, adevărul viu al Evangheliei, îl aud cu urechile lor și îl experimentează cu inima lor.

Dintre spațiile întunecate face parte și cea mai mare parte a clasei sociale a celor învățați, care cred că creștinismul ar fi bun ca să țină în frâu poporul de rând; pentru oamenii cultivați Biblia ar fi de prisos, este o carte învechită. Când asemenea oameni văd creștini adevărați în prima clasă socială a Reichului, în clasa ofițerilor, atunci ei recunosc că creștinismul nu există

pentru a face poporul ascultător (cu toate că nu există o cale mai bună de a-i face pe oameni smeriți și ascultători), ci că în Hristos s-a arătat mântuirea veșnică, pacea și viața veșnică pentru toți păcătoșii pierduți. Ei văd atunci, spre uimirea lor, că există o lege mai înaltă și mai puternică decât opinia clasei sociale, tradiția, datina și ceremonialul strămoșesc: *intangibilul Cuvânt al lui Dumnezeu*.

Teza I: Ofițerii credincioși vii sunt unul dintre mijloacele reale ca să facă să lumineze lumina Evangheliei în poporul nostru, bogat și sărac.

II

Un comandant de regiment al gărzii prusace, (colonelul von Clausewitz, regimentul Alexander) a spus în anul 1860 corpului său ofițeresc, privind un camarad ușuratic: „Domnii mei, suntem în mod solidar responsabili unii față de alții.” Aceasta este adevărat după tradiția prusacă. Dar este corect și după Cuvântul divin. Un creștin adevărat este răspunzător pentru toți oamenii cu care Dumnezeu l-a pus la un loc. El trebuie să le mărturisească cu umblarea și cu vorba că în Isus este viață și pace și că toți cei care umblă pe calea cea largă merg în pierzarea veșnică.

Recunoaștem noi principiul responsabilității camaraderesti? Atunci trebuie să recunoaștem și că este o responsabilitate îngrozitoare pentru un ofițer credincios, dacă el cunoaște calea mântuirii și o trece sub tăcere. Are el voie să-și înșele și să-și lase camarazii să fie momiți să se ducă la locul chinului veșnic, fără să-i avertizeze?

Cine vede un camarad că se duce la un club de jocuri, unde este în primejdie să se ruineze prin datoriile de la joc, să-și primejduiască viitorul de soldat, să-și facă pagubă în onoare și caracter, este fără scrupule dacă nu-l avertizează.

Dacă un ofițer credincios vede că un camarad, în ciuda întregii cinste omenești și a loialității, este în primejdie să fie înșelat cu nădejdea lui veșnică de satan, stăpânul acestei lumi, atunci poartă vină dacă nu-l avertizează. Să se întrebe oricine care recunoaște Cuvântul lui Dumnezeu: Este adevărat că toți cei care umblă pe calea cea largă a plăcerii lumești, a platitudinii, a slujirii păcatului, a năzuinței după lucrurile pământești, merg la veșnica pierzare? Este adevărat că Fiul lui Dumnezeu, așa cum a murit pe cruce pentru mine, tot așa a murit și pentru camarazii mei neconvertiți? Este adevărat că în sângele lui Isus este de găsit pentru toți mântuire, viață veșnică, fericita slavă în casa cerească a Tatălui, dacă se smeresc în pocăință? Care creștin are voie să privească liniștit și indiferent că ei se pierd pentru totdeauna, în timp ce el le poate arăta calea spre cer?

„Nu facem bine! Ziua aceasta este o zi de vești bune și noi tăcem; dacă vom aștepta până la lumina zilei de mâine, ne va ajunge pedeapsa. Veniți acum și hai să dăm de știre casei împăratului.” (2 Împărați 7,9.) Casa prețioasă a împăratului, în care ofițerii credincioși trebuie să ducă vestea bună, este *corpul nostru ofițeresc*. Vestea bună străbate cu putere în zilele prezentului tot poporul nostru; dar până acum n-a atins în corpul nostru ofițeresc decât unele personalități. Aceasta stă în omogenitatea corpului ofițeresc și în devotamentul său față de cariera specială.

Profesiunea noastră este croită după faptă; tot ce facem sau nu facem ca soldat devine ceva personal – aici cuvintele fac puțină impresie; nu vorba contează, *ci omul*. De aceea este pentru mulți ofițeri mai eficient dacă văd camarazi devotați, ofițeri încercați, care Îl mărturisesc pe Isus ca Mântuitor al lor, decât dacă aud Evanghelia de la asemenea oameni, care n-au trăit viața practică și ispitele vieții din rangul nostru.

Teza II: Ofițerii încercați sunt în interiorul corpului nostru ofițeresc cei mai eficienți martori pentru Isus; fiecare ofițer convertit și care se roagă este o comoară și un izvor de binecuvântare în mijlocul camarazilor lui.

III

Împărăția lui Dumnezeu nu constă în cuvinte, ci în putere. (1 Corinteni 4,20.) Astăzi întâlnim foarte mulți oameni care „au o formă de evlavie, dar îi tăgăduiesc puterea” (2 Timotei 3,5). Creștinii de felul acesta fac o pagubă îngrozitoare, căci ei Îl dezonorează pe Domnul, de partea căruia mărturisesc că sunt, în fața aceluia care încă nu-L cunosc pe Isus. Un mărturisitor care nu umblă personal corespunzător vocii Domnului, denigrează Evanghelia. Camarazii, deși nu pronunță imediat cuvântul „ipocrizie” – totuși judecă așa.

Starea propriei inimi și vieți este cel mai important ținut al misiunii; aici trebuie să fie, înainte de toate, totul în ordine. *Trebuie să fie pace în propria inimă.* Numai cine poate spune cu adevărat: *am găsit pace*, este trimis să-L mărturisească pe Isus în fața lumii. Îndată ce Isus, Mântuitorul, a făcut un copil al lui Dumnezeu dintr-un păcătos pierdut mai înainte, mărturia noii vieți iese irezistibil la lumină.

La un ofițer convertit, ordonanța este neapărat primul care vede viața nouă a stăpânului său. apoi o observă curând prietenii lui apropiați, camarazii lui, subalternii lui, rudele lui. Toți aceștia vor vedea și trebuie să vadă și să simtă ce este roada Duhului: dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, stăpânire de sine. (Galateni 5,22) și adevăr (Efeseni 5,9). Aceste roade ale Duhului se reliefează pentru ofițer mai întâi în ceea ce pretinde de la fiecare ofițer concepția ideală a rangului: în loialitate altruistă, în grijă devotată pentru camarazi și subalterni, în curaj voios, în chibzuință, în curăție în cuvânt și umblare. Acestea sunt roadele care se nasc prin Duhul Sfânt într-un ucenic al lui Isus; ele se ivesc prin puterea și harul lui Dumnezeu, pe care el le primește prin rugăciunea credinței. *El nu mai caută onoarea proprie, ci onoarea lui Isus.* Domnul este cu el pe orice cale, el trăiește sub cuvântul: – „Orice faceți cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, mulțumind prin El lui Dumnezeu Tatăl.” (Coloseni 3,17). De aceea nu scade un ofițer în randamentul lui militar, ci crește; el crește în destoinicie. El nu-și privește îndatoririle de serviciu ca pe lucruri secundare, ci ca pe domeniul în care el trebuie să-L proslăvească pe Domnul lui; acolo și lucrul cel mai mărunț devine plin de însemnătate.

Teza III: Un creștin credincios năzuiește să-L proslăvească pe Isus în serviciu și în camaraderie. El Îi datorează Domnului randamentul mare în serviciu și confirmarea în abnegația camaraderească; aceasta este misiunea vieții lui și Domnul nu-l părăsește niciodată, dacă el caută într-adevăr onoare lui Isus și nu propria lui onoare.

IV

Fiecare ofițer credincios stă absolut sub Cuvântul lui Dumnezeu; nu există pentru ofițeri o ediție specială a Bibliei. Ofițerul convertit are această datorie, să-L mărturisească pe Isus înaintea oamenilor ca orice alt creștin. Câte unuia poate să i se pară că în rangul nostru ar fi deosebit de greu să fii un mărturisitor adevărat al lui Isus. Dar aceasta este o eroare; Dumnezeu reglează pentru fiecare copil al Său circumstanțele exterioare astfel, cum este cel mai util pentru fiecare. Aceleași lucruri care par să facă dificilă calea unui mărturisitor al lui Isus, conțin totodată o putere de ocrotire și o permanentă încurajare la vigilență. Că, de exemplu, orice pas și orice cuvânt stau sub critică și sub responsabilitate prin concepția rangului, prin opinia camarazilor și a superiorilor și prin uniformă, aceasta cere multă înțelepciune și loialitate, dar conține în același timp și multă păzire. Situația că un ofițer credincios este legat ca membru responsabil în corpul său ofițeresc, care stă sub legile pământeste și sub influența spiritului veacului acestuia, îl aduce într-adevăr zilnic în contact cu lumea, dar în aceasta stă totodată un permanent motiv pentru vigilență și rugăciune.

El găsește în Cuvântul lui Dumnezeu indicatorul corect pentru orice situație și dificultate. El trebuie să întrebe în toate: Oare ce îi place Domnului? Prin urmare, el are nevoie de multă legătură cu Domnul, multă adâncire în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar are nevoie și de relație cu creștini maturi, ca să fie întărit, încurajat. El nu trebuie să uite că este așezat laolaltă cu

camarazii lui pentru acest timp trecător, – *dar cu copiii lui Dumnezeu este legat pentru totdeauna.* În relația cu creștinii adevărați crește viața lui lăuntrică. Dar pentru aceasta el nu se înstrăinează de camarazii lui – în fond, el este responsabil pentru ei, se roagă pentru ei și caută unde și cum poate să-i ajute, să le arate dragoste. Dacă găsește ucenici ai lui Isus printre camarazii lui, trebuie să fie tare solidar cu ei. Spicul izolat, îndată ce a dat rod, va fi frânt de vânt – dar în lanul de grâu care a dat în spic, spicele se susțin reciproc.

Teza IV: Un ofițer credincios are nevoie de multă rugăciune, de multă legătură cu Domnul lui, de cercetare zilnică a Cuvântului lui Dumnezeu, ca să fie apt să-L mărturisească pe Isus cu umblarea și cu cuvântul. Dar el are nevoie și de relație cu copiii adevărați ai lui Dumnezeu, ca să fie întărit și păzit.

V

Un ofițer credincios găsește peste tot ocazii să-L mărturisească pe Isus cu umblarea, în ceea ce privește lucrurile pe care le face. Dar el trebuie să-L mărturisească pe Isus în multe cazuri și prin lucrurile pe care nu le face. El nu poate să participe la toate. Oricât de important ar fi ceea ce face și cea ce nu face, mărturia prin cuvânt este totuși indispensabilă și cerută de Domnul. Firește că la început acolo este locul, unde Domnul ne-a dat ocazia, să vorbim în liniște, între patru ochi cu un camarad, despre ce am găsit noi în Isus; atunci poate fi avertizat un om ușuratic sau batjocoritor, poate fi îmbărbătat un om întristat sau disperat, i se poate arăta dragoste unui om bolnav. Mărturisirea pentru Isus este mai ușoară și mai eficace pentru un ofițer căsătorit, dacă el și casa lui sunt în toate supuse lui Isus. Când casa lui este închisă pentru spiritul lumii, dacă lauda și onoarea lui Isus locuiesc în ea, atunci nu poate să intre nimeni fără să fie atins într-un fel oarecare de mărturia adevărului veșnic.

Dar și în cercurile mai mari, acolo unde Domnul sau Cuvântul Său sunt atacate sau acolo unde păcatul evident este făcut subiect de glume, este întotdeauna locul pentru mărturisire, cel puțin prin aceea că ne sculăm și ieșim.

Creștinismul nostru nu se termină acolo unde începe serviciul nostru, ci creștinii rămân creștini și în serviciu. Bineînțeles că un ofițer nu este pus în postul lui ca să propovăduiască Evanghelia, ci ca să-și instruiască și să-și conducă trupele. Dar Dumnezeu așează pe drumul nostru profesional câte o ocazie, unde putem și trebuie să-l mărturisim pe Isus. Dacă în companie inimile au fost zguduite de o moarte fulgerătoare sau de o sinucidere, atunci un creștin nu poate să treacă pe lângă aceasta și să nu mărturisească seriozitatea veșniciei și mântuirea în Hristos. Un ofițer credincios, care își vizitează soldații bolnavi sau care stă la patul morții unui camarad, găsește ocazia să-L mărturisească pe Isus și o folosește.

El nu este un sclav al oamenilor, ci este un sclav scump răscumpărat al lui Hristos. Oricât de valoroase ar fi pentru el rangul, onoarea, prestigiul camaraderesc, poziția profesională, Isus înseamnă *mai mult* pentru el.

La ce l-ar ajuta dacă ar câștiga toată lumea, dar ar avea pagubă pentru sufletul lui? „Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în această generație adulteră și păcătoasă, Se va rușina și Fiul Omului când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri.” (Marcu 8,38.) El nu trebuie să se preocupe cu dificultățile care par să amenințe pe calea mărturisirii sincere; aceasta este problema Domnului, care are întotdeauna o cale pentru ai Săi, adesea extraordinar de minunată. Numai să fie loiali, numai loiali!

Teza V: Nu aceasta este hotărâtor pentru un ofițer credincios, cât de sus ajunge ca soldat, lucrul acesta îl poate lăsa liniștit în seama Domnului; ci hotărâtor este ca el să fie găsit credincios pentru Domnul.

Nr. 12 Din întuneric la lumină

III

Pachebotul Trave, al companiei nord-germane, Lloyd, era în drum de la New York spre Bremen. Printre pasageri se afla un căpitan de cavalerie prusac în retragere și un fabricant german, care s-au cunoscut pentru că erau ucenici ai lui Isus. Zilele scurte ale traversării au oferit scena ca doi bărbați maturizați în școala serioasă a vieții, să-L mărturisească pasagerilor în fața puhoiului nesfârșit de ape pe Isus, pe Creatorul și Stăpânul întinsei mări și pe Răscumpărătorul sufletelor nemuritoare, care se aflau laolaltă pe acest vapor. Amândoi au mărturisit că au găsit odihnă și pace în Isus și că se găsește odihnă și pace pentru orice inimă în Isus, dar numai în El, *nicăieri în rest*. Stăteau acolo amândoi; unul, al cărui drum îl condusesse peste câmpurile de bătaie ale victorioaselor noastre campanii militare, peste culmile luminoase, dar și prin adâncurile întunecate ale vieții și ale păcatului; celălalt, care și-a deschis drum cu multă trudă, sub binecuvântarea lui Dumnezeu, care stăpânea acum peste cetele lui de muncitori, ale cărui produse duceau până departe, peste ocean, prestigiul hărniciei industriale germane – amândoi una în Hristos, Mântuitorul lor. Acest ofițer prusac și-a așternut pe hârtie povestea vieții și a convertirii, după cum urmează:

Ca tânăr de 17 ani, în toamna lui 1865 am intrat ca voluntar de un an într-un regiment prusac de cavalerie, ca să particip deja în anul următor la campania militară împotriva Austriei. Mândre și ambițioase au fost motivele principale pentru acțiunile mele și deoarece îmi stăteau la dispoziție suficienți bani de acasă, îmi petreceam timpul liber cu distracții nu numai costisitoare, ci și inutile și dăunătoare sănătății, care, din nefericire, degenerau adesea în desfrâu.

Prima bătălie, de la Skalitz, a făcut asupra mea o impresie de neșters, deoarece am primit o lovitură de spadă peste față, dar care nu m-a făcut inapt de luptă și cum spuneam, deoarece ambiția era la mine permanent o pasiune dominantă, înainte de Viena am fost numit vice-vagmistru. În 1868, după o reactivare solicitată am trecut la oștirea activă și am savurat viața din plin, fără să mă gândesc în vreun fel la sufletul meu nemuritor. Și astfel s-a apropiat anul 1870, cu evenimentele sale care au zguduit lumea. Ca pretutindeni în toată Germania, tot așa a fost primită declarația de război și de către mine și de către camarazii mei, cu strigăte de bucurie și bucuroși de luptă; cu pieptul plin de speranțele victoriei am pornit spre Franța. După diferite schimburi mai mici de focuri anterioare, regimentul nostru a fost foarte angajat în Mars-la-Tour și scurt înainte de terminarea bătăliei, într-un atac împotriva lăncierilor am primit în fața plutonului meu o lovitură de lance în șoldul stâng, care m-a aruncat de pe cal și a făcut necesar transportul meu la locul de pansare. La transport am mai obținut la cap o rană prin împușcare. După recuperarea insuficientă care a urmat, n-am renunțat să-mi urmez imediat regimentul, l-am ajuns pe acesta din urmă la St. Germain, ca locotenent-major, chiar în clipa în care regimentul, unit cu alte trupe, a fost pus sub comanda marelui duce de Mecklenburg.

Spre marele meu regret, urmările rănirii mele m-au silit în primăvara lui 1872 să solicit retragerea mea, care mi-a și fost acordată apoi cu gradul de căpitan de cavalerie. La recomandarea medicilor mei, pentru restabilirea sănătății mele atacate am ales la început Anglia și m-am dedicat acolo speculațiilor comerciale, dar care, în parte prin necunoștința de specialitate, au eșuat. Atunci m-am îndreptat cu spiritul meu agitat spre America și speram să găsesc acolo fericirea pe care am căutat-o zadarnic atâta timp.

Ar fi fost nevoie de o singură scrisoare către mama mea și ea mi-ar fi venit cu plăcere în ajutor în situația mea dificilă, deoarece a fost binecuvântată cu bogății foarte mari. Dar mândria mea mi-a interzis lucrul acesta, așa că am folosit restul averii mele ca să mă dedic carierei juridice în America. După doi ani de studiu am obținut patentul unui notar activ. Prin ambiția și strădania mea am câștigat curând un cerc frumos de clienți. Dar, din nefericire, îmi

lipsea tăria lăuntrică, deoarece nu-L cunoșteam pe Isus ca Mântuitor al meu. Determinat de o căsnicie foarte nefericită, mi-am căutat refugiul în cârciumă și pe neobservate drumul meu a luat-o la vale. Am tras în gazdă la un prieten și când acest prieten mi-a făcut într-o zi reproșuri asupra vieții și a băutului meu și mi-a explicat că nu pot locui mai departe la el, deoarece eram un exemplu rău pentru copiii lui, atunci restul mândriei mele s-a răzvrătit puternic și i-am întors revoltat spatele, ca să-i arăt că este nedrept cu avertismentele lui. Clienții câștigați cu râvnă și perseverență au observat curând că sunt pe drumul cel mai bun ca să devin un bețiv și au renunțat. Afacerea mea dădea înapoi din săptămână în săptămână; și astfel, eu, care eram obișnuit să locuiesc în hoteluri de prim rang, curând n-am mai avut nici zece cenți ca să pot plăti un pat de o noapte în una dintre cele mai ieftine pensiuni cu camere de închiriat din New York.

În această stare am rătăcit într-o seară, încolo și încioace pe străzile din New York; nu mai avusesem de mâncare deja din dimineața zilei anterioare și fusese ultima noapte fără acoperiș deasupra capului; vremea era umedă și rece pentru aceasta. Mă gândeam la toată viața mea trecută și simțeam că eram legat cu toate lanțurile și nu mai aveam decât o dorință: să posed atâția bani cât să-mi cumpăr un revolver, ca să pot pune capăt acestei existențe sărmăne. Preocupat cu aceste gânduri, am auzit deodată un cântat; și privind în direcția de unde veneau sunetele, am citit pe un panou mic: „Vestirea Evangheliei. Oricine este invitat cordial.” Intenționez să intru, nu ca să ascult propovăduirea Evangheliei, ci ca să mă pot odihni și încălzi o oră. Cu acest gând am intrat, dar de îndată ce am deschis ușa mi-a venit în întâmpinare un domn și imediat am vrut să mă întorc. Dar domnul în cauză a întins spre mine ambele mâini și a spus: „Apropiati-vă, prietene, sunteți binevenit.” Nu mai auzisem de mult timp o asemenea adresare prietenoasă; prietenii mei de mai înainte s-au îndepărtat de mine ca urmare a vieții mele destrăbălate, așa că mi-a fost străin și totuși binefăcător faptul că mi s-a adresat o asemenea invitație cordială. Obosit și epuizat, am luat loc pe una dintre bănci și am ascultat mărturiile câtorva bărbați, care povesteau în ce mod au fost eliberați de viciul băuturii, iar eu am simțit toată sarcina poverii păcatului meu.

După terminarea adunării a venit la mine domnul care îmi adresase invitația și m-a întrebat dacă-L cunoșteam pe Mântuitorul și eu am răspuns că cred în Dumnezeu, dar că nu pot să cred în Isus. El a căutat să mă convingă și eu l-am lăsat să arunce o privire în inima mea. El a îngenuncheat împreună cu mine și L-a rugat fierbinte pe Dumnezeu să mi se descopere și în timpul rugăciunii sale mi-am simțit povara păcatelor tot mai grea și mai grea, până când, în cele din urmă, am început chiar eu să strig către Dumnezeu după har și iertare. Cât timp m-am luptat așa, nu știu, dar știu că au căzut deodată ca solzii de pe ochii mei și am simțit că păcatele mele sunt iertate și că lanțurile sunt rupte; și atunci gura mea s-a deschis pentru laudă și mulțumire. Puteam să cred că Isus a murit și pentru păcatele mele și m-am ridicat de pe genunchi ca un om nou. Atunci fratele mi-a adresat întrebarea: unde locuiesc; și deodată a venit din nou peste mine toată povara și a trebuit să spun: Sunt fără acoperiș deasupra capului și n-am nici o locuință. Prietenos cum era, mi-a explicat că pentru un frate există întotdeauna în casa lui un locșor și să merg cu el. Am acceptat invitația lui mulțumind și am mers cu el acasă la el; și aici mi-a fost adresată întrebarea: „Probabil ați cinat deja?” Dar a trebuit să recunosc că de 36 de ore nu luasem nici o îmbucătură și prietenii dragi nu s-au dat înapoi să-mi satisfacă și nevoile exterioare. Din prima clipă a convertirii mele mi-a fost limpede că nu mai am voie să mă ating de nici o picătură de băutură spirtoasă și mulțumesc Domnului, El m-a ajutat până în clipa aceasta. Sprijinit de prieteni am început o viață nouă și pentru că nu m-am rușinat nici de munca cea mai înjositoare, am câștigat curând, cu ajutorul Domnului, un post respectabil. Deoarece am experimentat personal lanțurile păcatului, îmi dedic astăzi orice timp liber sărmanilor oameni pierduți, care sunt legați cu aceleași lanțuri și pot să spun că Domnul mi-a arătat de multe ori că îmi binecuvântează munca.

13. Comunicări

1. În 24 februarie (1899), seara, a avut loc în Berlin, în fața unei adunări de ofițeri invitați, o prelegere a locotenent-colonelului în retragere, von Knobelsdorff: „Despre responsabilitatea fiecărui ofițer convertit, să mărturisească Evanghelia celor egali în rang, camarazilor și subalternilor, prin umblare și cuvânt, despre ocaziile pentru aceasta și folosirea lor.” Adunarea a fost formată în mare parte din ofițeri tineri, activi, într-o parte mai mică din ofițeri vârstnici, inactivi. A fost o oră dedicată slujirii Evangheliei, în care s-a mărturisit limpede și deslușit ce este un ofițer convertit. În baza cuvântului: „Căci erați ca niște oi rătăcite. Dar acum v-ați întors la Păstorul și Supraveghetorul sufletelor voastre” (1 Petru 2,25), a fost prezentată marea transformare din viața unui ofițer, despre care este vorba, dacă un om se întoarce din întuneric la lumină, de sub puterea lui satan la Dumnezeu (Vezi Faptele apostolilor 26,18). S-a arătat că nu trebuie să ne convertim la vreun sistem religios oarecare sau la vreo personalitate omenească oarecare, ci la Isus. În exemple practice din viață s-a dovedit cum toată viața care a trecut, cu tot păcatul și cu toată vina, este recunoscută în fața ochilor unui ofițer convertit, în lumina lui Dumnezeu, și cum apoi, din recunoaștere rezultă mărturisirea și cum apoi, cu o conștiință eliberată, începe o viață nouă de mână cu Isus, ca un martor pentru El.

2. În 24 martie (1899) a avut loc în marea sală a cazinoului garnizoanei din Strasbourg, în Alsacia, o prelegere de evanghelizare a general-locotenentului în rezervă, von Viebahn, la care au fost invitați ofițerii și doamnele lor, prin notă de consemn a garnizoanei. Conferențiarul a pus cuvintelor sale titlul: „Razele veșniciei în viața și în casa ofițerului german; sau: Calea spre culmile adevăratei fericiri”. Publicarea acestei prelegeri rămâne rezervată.

3. În Görlitz au avut loc în 29 aprilie și 1 mai (1899), două adunări de evanghelizare pentru ofițeri și familiile lor, prin locotenent-colonelul în retragere, von Knobelsdorff.

4. Celor mai mulți cititori ai revistei „Săbie și scut” le vor fi cunoscute „Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui”. Acestea sunt rotund în 100 000 de exemplare răspândite în armată și în flotă, în fiecare duminică, fără bani și fără taxe poștale. Toate corăbiile și unitățile marine primesc aceste reviste; la fel aproape toate corpurile de trupă ale armatei. Puținele regimente prusace care încă n-au primit Mărturiile, vor fi aprovizionate, la fel și marea parte a trupelor împărătești bavareze. (În afară de aceasta sunt răspândite 6 000 de exemplare printre muncitorii de pe moșii și din fabrici.)

Mărturiile servesc numai scopului să aducă Evanghelia la inimile tinerilor germani. Putem comunica cu mulțumire și bucurie că acest efort a avut parte aproape fără excepție de o amabilitate serviabilă din partea posturilor de comando ale armatei și ale flotei. Pentru succes este hotărâtor dacă distribuția revistelor se face regulat pe termen lung; câteodată ea nu se face, fără intenție rea. Este evident că față de mulțimea cerințelor și a îndatoririlor de serviciu, asemenea problemă pășește ușor în planul secund, dacă nu este sprijinită de interesul deosebit al superiorilor.

Ofițerii care vor să fie în slujba cauzei Domnului, vor promova această lucrare dacă se interesează de distribuția sigură și regulată a Mărturiilor în trupe, atât cât ajunge influența lor și cât postul lor le dă dreptul la aceasta. Contează ca revistele să ajungă în fiecare sâmbătă în toate camerele.

Nr. 14 Razele veșniciei în viața ofițerului german

I

Care este ținta mea?

Spre ce ținte năzuim noi, ofițerii germani, după concepțiile moștenite ale rangului nostru? Ce planuri de viață se fac cunoscute în discuțiile și în dorințele noastre?

Armata și flota sunt bogate în bărbați care dau importanță patriei și vor să ridice la cele mai înalte performanțe puterea armatei de apărare a Germaniei. În principiu este de la sine înțeles acceptat că fiecare în parte are de sacrificat acestor obiective: viața, puterea și timpul. Dar trece pe-alături ceea ce eu doresc să obțin *pentru mine*, ceea ce constituie cununa dorințelor *mele*. Cum vreau să făuresc viitorul vieții mele? Fără îndoială, ținta firească a dorințelor este să înaintăm în rang, să devenim avuți, să exercităm putere și influență, în plus câteva decorații, dacă este posibil gloria succeselor războinice și un cămin bine dotat.

Vor fi puțini ofițeri tineri care nu privesc o viață ajunsă pe asemenea culmi, ca absolut plină de succes și fericită. În realitate, și un creștin credincios poate să accepte asemenea succese numai cu mulțumire din mâna lui Dumnezeu. Un creștin care se roagă mereu n-ar trebui niciodată să intre într-un rang militar superior fără să-I mulțumească cu adâncă smerenie lui Dumnezeu, Celui care l-a purtat până atunci și îl va purtat și-l va binecuvânta în continuare. Se cuvine pentru un creștin autentic, care vrea să-L proslăvească pe Isus cu slujirea lui soldățească, să facă lucruri mărețe ca ofițer. Orice post cu multă influență sau respectabil, de care are parte, orice apreciere pe care o obține este importantă; orice succes îl pune cu bucurie recunoscătoare la picioarele lui Isus; el poate mulțumi și pentru o decorație exterioară – dar toate acestea nu sunt cazul lui. Idealul înalt al oricărui soldat, să-și ducă victorios trupele împotriva dușmanului, este și pentru ofițerul credincios cununa dorințelor soldățești. Cum înaintea fiecărei bătălii Îl cheamă pe Domnul lui cu stăruință fierbinte pentru reușită, așa va lua după aceea victoria și onoarea din mâna Lui, - dar acestea nu sunt obiectivul lui. El va conduce acasă cu adâncă mulțumire o soție devotată, care se roagă, va primi o casă confortabilă ca pe una dintre cele mai mari binefaceri pământești ale lui Dumnezeu, - dar acestea nu sunt ținta lui – ci: *să-și sfârșească alergarea de mână cu Isus și spre onoarea lui Isus, ca un soldat credincios și încercat al lui Isus Hristos, pentru a fi apoi pentru totdeauna la Domnul, care l-a răscumpărat cu propriul Lui sânge și l-a făcut copil al lui Dumnezeu* – aceasta este ținta oricărui creștin.

Pentru el, Isus este zilnic calea și ținta; Isus este pentru el tărie și nădejde; în El se odihnește pacea și fericirea lui. El este într-adevăr independent de oameni. Isus a devenit singurul lui Stăpân. Așa cum ia zilnic sănătate trupeză și putere din mâna lui Dumnezeu, tot așa și fiecare pas al carierei sale de soldat, până la ultimul grad care îi revine. Dumnezeu hotărăște și păzește totul. Pace și fericirea lui se odihnesc – dacă altfel creștinismul lui este sănătos – nu în rang, în prestigiu, în avere, în onoarea din partea oamenilor, ci în harul și în credințioșia Dumnezeului atotputernic, care este partea lui pentru totdeauna.

Fiecare dintre noi nu are de trăit decât o singură viață; merită osteneala să întreb, dacă țintele vieții mele, pentru care îmi pun în joc timpul și puterea vieții, sunt vrednice de această angajare.

II

Țintele vieții lumii distinse

Dacă vom căuta figura unui bărbat care a avut parte de toate acele succese exterioare, râvnite atât de fierbinte de mulți, care și până la sfârșitul lui a rămas în deplina desfătare a reușitelor vieții lui, atunci cu greu am găsi pe cineva în istoria ultimelor secole, în cazul căruia

să se potrivească mai mult acestea, decât la ducele de Talleyrand-Périgord, cel mai renumit diplomat al Europei.

Biografia lui este interesantă pentru oricine. Destinat clerului din cauza unei boli trupești, ajuns de timpuriu în desfătarea abațiilor bogate și a episcopiei din Autun, și-a savurat din plin tinerețea. Foarte talentat, desfrânat, înglodat în datorii, fără pietate, la prăbușirea regalității s-a mulțumit cu revoluția franceză, curând a exercitat mare influență, a sfidat excomunicarea papală, și-a făcut școala diplomatică în calitate de trimis, a devenit ministru.

Apoi a câștigat încrederea lui Napoleon, al cărui sfătuitor diplomatic a rămas până când steaua lui Napoleon s-a aplecat spre apus. S-a despărțit de el la timpul potrivit, așa că în anul 1814, țarul Alexandru I, în ziua intrării în Paris a descins la Talleyrand. El a colaborat decisiv la detronarea lui Napoleon, la restaurarea Bourbon-ilor, la fel cum și la Congresul de la Viena a știut să dirijeze totul astfel, încât a fost împiedicată renașterea politică a Germaniei.

Când regalitatea de Bourbon s-a prăbușit, după un deceniu și jumătate, Talleyrand l-a încurajat pe Ludovic Filip să nu scape ocazia de a câștiga coroana Franței pentru casa de Orléans. Cu papa, Talleyrand s-a împăcat deja în zilele imperiului, a obținut întoarcerea în starea laică și permisiunea de a se căsători. Averea lui s-a ridicat cam la 50 de milioane de franci. El a trăit în toată limpezimea minții până la cei 84 de ani ai lui, temut și admirat, cel mai influent bărbat al Europei, copleșit cu medalii și titluri de onoare.

Acestui bărbat i-a reușit în viață totul. El a calculat întotdeauna corect evenimentele viitoare, a pătruns planurile altor oameni astfel, încât de multe ori, printr-un cuvânt aruncat, a determinat să se facă ce dorea el. El se încumeta să priveze pe orice om de prestigiu și onoare, numai să aibă în mâini trei cuvinte scrise de acela. Minteia lui pătrunzătoare a influențat regi, împărați, papi și parlamente. Acest bărbat a scris în ziua dinaintea morții lui, în 16 mai, 1838, următoarele cuvinte: „Iată, au trecut 83 de ani! Câte griji! Câtă ostilitate! Câte încâlciri rele! Și toate acestea fără nici un alt rezultat, decât totală epuizare a trupului și a minții, neliniște în privința trecutului și un sentiment profund de descurajare și disperare în privința viitorului!”

Ce mărturie zguduitoare, exprimată la poarta veșniciei de către un om care a obținut totul și a avut toate lucrurile pentru care se luptă și după care tinde lumea!

Poate că va spune vreunul dintre camarazii mei: Nu-i de mirare că acest diplomat plin de intrigi, acest bărbat care a știut să-și schimbe domnitorul ca pe o haină, ale cărui mâini au fost pătate de vărsare de sânge, a stat deznădăjduit la poarta veșniciei și a privit înapoi cu disperare la drumul lung al vieții lui foarte agitate.

Dar oare arată altfel dacă privim la sfârșitul celor mai de succes soldați ai tuturor țărilor, care au ajuns la o vârstă înaintată în posesia virtuților lor? Eroul național al Rusiei a fost Suvorov, despre care oștirile lui spuneau că a descoperit arta de a birui. Făcut generalisim al tuturor armatelor rusești, l-a lovit dintr-odată dizgrația împăratului Pavel. Marele biruitor s-a întors la Petersburg ca om muribund, unde le-a fost interzis trupelor să-i arate onoruri militare. După o viață de 71 de ani, glorioasă, a murit la 6 mai, 1800, complet zguduit și frânt. Pentru el se ruina tot ce clădise viața lui soldățească măreață, caracterul lui nobil; nimeni nu l-a putut mângâia în moartea lui. Pentru oricine care îi cunoaște povestea, vorbește monumentul lui superb din Piața Suvorov, din Petersburg, despre aceea, că pe cele mai înalte culmi ale vieții de soldat nu se găsește adevărata fericire fără Isus.

Generalul Bourbaki a fost comandantul sărbătorit al gărzii franceze, deja în războiul Crimeii a fost conducător vestit al zuavilor, în bătălia de la Alma, de la Inkermann, în atacul de la Malakov, peste tot a cules biruință și onoruri. Din această viață de soldat n-a lipsit nici o decorație, nici o strălucire a succesului. Și totuși, acest bărbat a fost disperat, deznădăjduit, grav rănit în urma tentativei de suicid, dus peste granița Elveției la 1 februarie, 1871.

Ce a avut mareșalul Bazaine din toate succesele lui, când Franța oficială, sub aparența dreptății, l-a catalogat drept trădător?

Cel mai bun și mai iubit general al Austriei, din vremea lui, a fost Benedek; împotriva voinței sale a fost ridicat la gradul de comandant al armatei de nord. A fost suficientă o zi de nenorocire ca să-i umple bătrânețea cu venin și amărăciune astfel, încât a dispus în testamentul lui, ca la înmormântarea sa să se evite orice urmă de amintiri militare.

Cei dintre noi, ofițerii mai în vârstă, care l-au văzut în anul 1864 pe generalul de divizie austriac, Gablenz, când și-a prezentat trupele în paradă împăratului Wilhelm I, în piața operei din Berlin, nu va uita priveliștea acestei figuri frumoase, mândre de soldat. În 1864 victorios la Översee, în 1866 singurul general comandant al armatei austriece de nord, care a avut de înregistrat o zi de biruință, - și sfârșitul lui? Disperare!

Putem numi un șir lung de soldați distinși, al căror sfârșit totuși n-a fost fericit pe culmea tuturor succeselor lor.

Cine poate vorbi despre soldați distinși fără să-și amintească despre cel mai distins soldat al Prusiei, împăratul Frederic, care a apucat o bătrânețe înaintată pe culmile gloriei sale? El a văzut Prusia, după anii lungi de războaie, crescând, devenind mare putere europeană, înflorind sub conducerea lui înțeleaptă. Dar sub laurii victoriei sale a stat însingurat pe terasa de la Sanssouci, lipsit de încrederea pentru oameni. A găsit el într-adevăr un „sans souci”? A fost el fericit?

Visul succeselor în profesiunea de soldat îmbată multe inimi de bărbați; dar împlinirea tuturor acestor dorințe nu poate face cu adevărat fericită nici o inimă.

Nu, inima omului, cu toate că este prea mică pentru a-L cuprinde pe Dumnezeu nesfârșit și dragostea Lui, este totuși prea mare ca să poată ajunge la fericire și pace printr-un succes pământesc oarecare. Ea nu-și poate găsi odihna și fericirea decât în Dumnezeu, care S-a arătat în Hristos, ca în El toți oamenii, bogați și săraci, să găsească o fericire indestructibilă. Ea este de găsit aici așa de completă, așa de bogată, încât nici bătrânețea, nici schimbarea împrejurărilor pământești n-o pot submina, nici moartea n-o poate ruina.

III

Un bărbat distins, care căuta ceva mai bun

La Isus a venit Nicodim (Ioan 3), un fruntaș al fariseilor, un bărbat foarte respectabil al înaltei societăți din Ierusalim, nobil, smerit, evlavios, foarte cultivat. De ce a venit acest bărbat distins noaptea la Isus, despre care fariseii spuneau: „A crezut în El vreunul dintre mairarii noștri sau dintre farisei? Dar mulțimea aceasta, care nu știe legea, este blestemată.” (Ioan 7,48-49.) Totuși, mulți dintre fruntași credeau în Isus; dar ei n-o recunoșteau, ca să nu fie dați afară; căci ei iubeau mai mult slava oamenilor, decât slava lui Dumnezeu. (Ioan 12,42-43.)

De ce a dat Nicodim somnul unei nopți pentru aceasta? De ce și-a primejduit prestigiul? De ce s-a dus la Isus din Nazaret, Cel disprețuit de lumea distinsă? El a vrut să vorbească odată despre povara care zăcea pe inima lui; el a vrut să primească odată răspuns la întrebarea întrebărilor: *Cum pot să vin la Dumnezeu; cum pot să câștig Împărăția slavei lui Dumnezeu?* La această întrebare nu putea să-i răspundă nici înțelepciunea fariseilor, nici deșteptăciunea lumii; nici o onoare a acestei lumi, nici un succes al acestui pământ, nici chiar cunoștința lui religioasă și marea sa cunoaștere a Bibliei nu puteau aduce această întrebare la odihnă în inima lui. El era atras puternic la Isus, despre care a văzut că „nimeni nu poate face semnele pe care le face Isus”. Conștiința lui era convinsă că Isus nu era un învățător de proveniență omenească, ci un Învățător venit de la Dumnezeu.

Pentru cine dintre noi a devenit aceasta întrebarea întrebărilor: cum pot să ajung la Dumnezeu, cum pot să fiu împăcat cu Dumnezeu, cum pot să găsec o cale sigură spre slava lui Dumnezeu? Câți sunt cei care se lasă convinși de conștiința lor, că drumul spre Dumnezeu le este închis prin vină și păcat?

A devenit aceasta pentru tine *problema cea mai mare a inimii și a vieții tale*, ca această povară să fie dată jos de pe inima ta, ca acest perete despărțitor dintre Dumnezeu sfânt și tine, păcătosul, să fie străpuns de harul lui Dumnezeu? A devenit pentru tine o dorință sfântă, ca sufletul tău să se însănătoșească de boala incurabilă a păcatului cu care te-ai născut și care străbate minunata țesătură a vieții tale în o mie de fapte, cuvinte și gânduri încărcate de vină? Da, păcatul tău iese la iveală ba aici, ba acolo, în ciuda bunei educații, în ciuda bunelor intenții, în ciuda minunatelor concepții de viață ale stării sociale, în ciuda dorinței de a fi nobil, de a tinde spre bine.

Poate că va spune vreunul din mijlocul nostru: Acesta este cazul meu; aici găsesc gândurile inimii mele în unele ore liniștite; și pentru mine este aici întrebarea întrebărilor. Stau eu în fața ușii care duce la adevărata fericire și pace? Vreau să intru; dar mi se pare să este încuiată. Firește că de la acest impuls, de la acest dor și aceste întrebări până acolo unde omul spune: „*Cu orice preț trebuie să găsesc pace și iertare!*” mai este un pas mare.

Cu orice preț? Chiar dacă vor exista dificultăți, renunțări, batjocură?

Pe Nicodim n-au putut să-l ajute oamenii din societatea distinsă, nici fariseii evlavioși, nici saducheii deștepți. *Pe el nu l-a putut ajuta nimeni, decât Isus*. A trebuit să meargă la Isus, dar pentru că se temea s-o facă la lumina zilei, a mers noaptea. Domnul, căruia Îi este milă de slăbiciunea noastră, nu l-a muștrat pentru aceasta.

Este prețios să vedem că printre primii ucenici care Îi oferă public lui Isus cel răstignit jertfă de mulțumire și slujbă de dragoste, este numit acest Nicodim, împreună cu Iosif din Arimatea, care era și el un ucenic al lui Isus, dar în taină, de teama iudeilor. (Ioan 19,38-40.) Viața din Dumnezeu a crescut deci totuși la Nicodim, din slăbiciunea lui, în putere. Așa se va întâmpla și cu mulți dintre camarazii noștri, care până acum sunt ucenici ai lui Isus, dar numai în secret, din teamă de opinia camarazilor lor. Domnul va face ca ei să crească spre a fi mărturisitori devotați și puternici ai lui Isus.

Nimeni nu poate găsi altundeva viața, decât la Isus. Trebuie îndrăznit. *La El!* fie pe zi, fie pe noapte. *La El cu orice preț!* Nu întreba ce va spune unul sau altul despre aceasta! Acolo unde o inimă strâmtorată îmbrățișează picioarele lui Isus cu strigătul după har și vorbește inimii Celui răstignit despre păcat și vină, despre discordie și dorul după pace, numai acolo ajunge o inimă la odihnă. Isus deschide în ceasul sfânt, serios, liniștit, ușa spre viața veșnică, spre pacea cu Dumnezeu.

Cuvântul și glasul lui Dumnezeu pot fi auzite cu greu în viața unui ofițer atâta timp cât zgomotul acestei lumi, sărbătorile, clinchetul paharelor și anturajul vesel vuiesc în jurul inimii. În lumea aceasta există multe lucruri care vor să rețină o inimă care întreabă de Isus. Acolo apar atât de multe lucruri exterioare, la care tocmai astăzi sau mâine trebuie să participăm; dar dacă Isus vrea să vorbească cu noi în liniște, atunci trebuie să se retragă tot ce se numește: prietenia cu lumea, pofta lumii, firea lumii. Nimeni nu va fi împiedicat de datoria lui de serviciu să stea liniștit înaintea lui Dumnezeu; dar este vorba despre lucrurile în care lumea are pretenții de la noi, în timp ce Dumnezeu spune: Acum trebuie să te am singur și liniștit! Dacă s-a spus într-adevăr: cu orice preț! atunci, în asemenea zile serioase se respinge tot ce vrea să îndepărteze inima de Domnul. Atunci se evită larma sărbătorilor și altele asemenea; - *căci Isus îl așteaptă pe cel căutat*. Oare nu merită somnul multor nopți timp de zile și săptămâni și să nu fii înțeles de unii camarazi, dacă vei câștiga o veșnicie de fericire și pace și te știi înțeles de dragostea lui Dumnezeu?

Dumnezeu a cunoscut de mult adâncurile vieții noastre, da, El Însuși a acționat prin Duhul Său cel Sfânt, ca inima noastră să tânjească după ceva mai bun decât oferă acest pământ.

IV

Ce i-a răspuns Isus bărbatului distins

Domnul l-a învrednicit pe Nicodim cu un răspuns care răsună ca Cântarea Cântărilor dragostei lui Dumnezeu peste întregul neam omenesc și propovăduiește deplina mântuire în Hristos inimilor care caută: „Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă.” (Ioan 3,14-16.)

Până departe se întindeau șirurile de corturi ale poporului Israel, când a tăbărât între muntele Hor și Marea Roșie (Numeri 21,4-9). De mult amuțiseră mulțumirea și lauda pentru eliberarea de sub jugul dur al Egiptului. Cântirea, proasta dispoziție, necredința au înveninat inimile. Firea omenească își arăta față de Dumnezeu adevăratul ei caracter: *nerecunoscător și răzvrătit*.

Erau cuvinte nerecunoscătoare și răzvrătite cele pe care Israel I le spunea DOMNULUI: „Pentru ce ne-ați scos din Egipt, ca să murim în pustie?” Despre mană, pe care Dumnezeu le-o dădea zilnic, s-au plâns: „Ni s-a dezgustat sufletul de această hrană proastă!”

Atunci DOMNUL a trimis șerpi înfocați, care au mușcat poporul, așa că au murit mulți. Atunci poporul și-a mărturisit păcatul și Moise s-a rugat pentru popor. Dar DOMNUL i-a poruncit lui Moise: Fă-ți un șarpe de aramă și înalță-l ca semn; cine este mușcat și va privi la el, va trăi. Atunci Moise a făcut un șarpe de aramă și l-a înălțat ca semn; și dacă cineva era mușcat de șarpe, atunci el privea șarpele de aramă și rămânea în viață.

Acea tabără din pustie a poporului Israel este imaginea omenirii, care străbate pustiul acestei vieți spre țara veșniciei. Starea ei seamănă exact cu starea aceluiași popor cântitor, abătut de la Dumnezeu, care prin propriul lui păcat s-a văzut despărțit de harul lui Dumnezeu.

Cum au pătruns atunci șerpii aducători de moarte în toate semințiile și în toate corturile, ca să împrăstie peste tot jale, lacrimi, suferință și moarte, tot așa a pătruns păcatul pe tot pământul, la toți oamenii, și prin păcat, moartea și pierzarea veșnică. Da, păcatul a pătruns peste tot; efectul lui distrugător se întinde în orice viață, în orice clasă socială. Nici un om nu poate să scape de blestemul lui; există o singură salvare: de a primi viață nouă prin privirea credinței la Isus, Fiul răstignit al lui Dumnezeu.

V

Despre șerpii înfocați din rangul nostru

Nu este păcatul puternic vizibil și în rangul nostru, care se consideră cu drepturi istorice ca fiind primul din imperiu? Da, păcatul și-a ridicat tare capul în mijlocul nostru, și totuși mulți cred că nu trebuie să-l numim păcat. Se spune: de ce asemenea expresii dure? Dar ceea ce Dumnezeu numește păcat, va rămâne veșnic păcat; noi trebuie să ne plecăm sub Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu.

Aici este înainte de toate acel păcat, cel murdar, al cărui nume ne sfiim să-l scriem. El este înaintea altor păcate o putere de distrugere, căruia deja mulți dintre camarazii noștri i-au căzut pradă cu trupul și cu sufletul. Lucrul acesta trebuie să rămână adevăr în mijlocul nostru, astfel încât conștiințele și concepțiile camarazilor noștri tineri să nu fie otrăvite. Acești șerpi înfocați se târăsc prin șirurile noastre de corturi. Au creștinii voie să facă așa, ca și când aceasta ar fi o pagubă pe care o putem trece cu vederea, tăcând? Privește la tinerii înfloritori care au fost crescuți da mama lor, care se ruga, care ne-au fost încredințați și care merg pe așa de multe căi întunecate ale păcatului și ale pierzării, pentru că de jur-împrejurul lor aud fără sfială părerea că nu-i nimic grav; în lume nu este altfel.

Acest păcat trece ca un torent de distrugere prin poporul și rangul nostru, care duce cu el mulți fii plini de speranțe, multe fiice înfloritoare, plăcute, ale poporului nostru. Există un tablou emoționant: Un spirit satanic întunecat, cu o statură puternică, duce în jos, într-o prăpastie, o figură ușor învăluită a unei fete. Brațul lui puternic a cuprins făptura lipsită de voință; în trăsăturile lui se citește hotărârea rece să-și poarte victima în jos și s-o sacrifice plăcerii lui. Dedesubt este un adânc întunecos din care nu există scăpare. Această copilă gingașă trebuie să părăsească ceea ce a fost luminos și plăcut în viață; brațul care a împresurat-o este prea puternic; ea se duce fără nădejde în adânc. Ce simbolică! Dumnezeu să dea în har ca toți să ne speriem în fața acestei reprezentări a adevărului! Această imagine ne privește pe toți; ea vorbește despre puterea de distrugere a păcatului, care numai prin harul lui Dumnezeu și prin lumina adevărului poate fi biruit.

Noi trăim în zilele conștiințelor amorțite. Într-o mare adunare publică s-a făcut afirmația, fără nici o încercare de obiecție, că aproximativ 90 de procente dintre studenții germani sunt în slujba desfrâului.⁷ Cât de mare este atunci datoria profesională a ofițerilor germani, să stea pe un fundament moral mai înalt! Stăm pe el? Ar fi o durere adâncă pentru toți cei care iubesc patria noastră, dacă răspunsul trebuie să fie „nu!” De aceea ar fi atât de profund trist, pentru că aici nu este vorba despre asemenea oameni, care, biruiți de ispită, au ajuns la cădere într-un ceas de slăbiciune și se apropie de Dumnezeu în durere profundă cu mărturisirea vinei lor, ci este vorba despre astfel de oameni, care, în slujba păcatului, au pierdut *noțiunea de vină*.

Abia dacă mai există în publicul german o conștiință puternică a moralității, care muștră păcatul desfrâului. Minciuna deplorabilă despre morală dublă, pentru bărbat pe de o parte, care rămâne respectabil cu viața cea mai desfrânată, și pe de altă parte pentru femeie, care devine definitiv necinstită pentru aceeași vină, - această concepție de viață nemaiauzită, nedreaptă, ruinează poporul nostru. Unde sunt creștinii din mijlocul nostru, care mărturisesc adevărul lui Dumnezeu și arată calea biruinței, calea la Isus?

Aceasta este adevărat, că toți suntem născuți dintr-un neam păcătos și adulter; dar acela dintre noi care a avut parte de tămăduirea de puterea și de blestemul păcatului, în sângele lui Isus, n-ar trebui el să mărturisească bucuros adevărul? Dumnezeu îi iubește pe păcătoși; dar urăște păcatul. Urâm noi păcatul? Îi iubim noi pe păcătoși? Numai puterea adevărului poate trezi conștiințele; numai determinați de imboldul conștiinței se vor scula unii ca să pășească pe drumul lui Nicodim, ca să-L caute pe Isus. –

Este păcat să te îmbeți? Da sau nu? Nimeni nu îndrăznește să spună „nu”; de ce nu spun toți „da”? De aceea, pentru că multe conștiințe sunt legate de considerentele rangului. Risipa de bani este păcat? Să faci datorii este păcat? Este păcat să răspândești mai departe lucruri dezavantajoase despre camarazi, în povestiri interesante?

Dar cel care a păzit concepțiile ideale despre datoria și datinile cavaleresti din rangul nostru, acela simte profund aceste pagube.

Dacă întrebăm despre razele veșniciei care au căzut până acum în viața ofițerului german, atunci știu că mulți printre noi sunt convinși că: ajunge *prea puțină lumină a veșniciei* în viața zilnică și în inima celor mai mulți camarazi. Șuvoiul de serviciu și datorie pe de o parte, de distracție, de plăcere, de lucruri neesențiale pe de altă parte, inundă viața. Așa că Dumnezeu a oferit marea binefacere, că a introdus duminica, perla zilelor, după fiecare grup de șase zile lucrătoare. Nimeni nu poate renunța nepedepsit la ea; căci omul trebuie să se uite din țărână, în sus, spre cerurile veșnice. Dar ce consecințe au acele serbări, care durează de sâmbătă seara până duminică? Câte un ofițer tânăr care a învățat acasă să cinstească duminica drept o zi de binecuvântare, să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, ajunge la ideea că aceea a fost o concepție demodată – dar ce a primit el în schimbul ei, dacă duminică dimineața s-a sculat la ora zece cu inima goală? Dacă este așa, că aici este o mare pagubă, de ce n-o spune nimeni? Cine iubește

⁷ Prelegerea preotului Waubke, din Stuttgart, din 06.10.1898.

și cinstește rangul nostru, cine vrea să-l vadă păzit și binecuvântat, acela să-și ceară de la Dumnezeu curaj, putere și ocazie să rostească în smerenie mult adevăr! Nu poate fi decât binecuvântat, dacă aceste probleme serioase sunt dezbătute în cercul camarazilor.

VI Calea mântuirii

Acel șarpe de aramă a fost înălțat pentru oameni muribunzi, care purtau în vene otrava mortală a mușcăturii șarpelui. Ei simțeau că nu-i puteau ajuta nici vreun efort oarecare, nici chemarea unui doctor sau a unui preot levit, nici jertfă, lacrimi și rugăciuni. Nicăieri pe pământ nu era pentru ei vreun leac. Dar Dumnezeu a dat un mijloc de vindecare, așa de surprinzător de simplu, așa de perfect adaptat stării slabe a unui om muribund, încât a devenit imediat eficace pentru oricine care a crezut cuvântul minunat al lui Dumnezeu: „Să privească șarpele și va trăi!” Da, aceasta a putut s-o facă oricine, tânăr și bătrân, bărbat și femeie; aceasta o puteau face cei de la cele mai îndepărtate margini ale taberei, ca și cei care locuiau în corturile din centru. Nu mai trebuia nimeni să moară; toți puteau să apuce salvarea lui Dumnezeu, să trăiască și să-L laude pe Dumnezeu.

Dar cel care zăcea acolo și zicea: este o absurditate cu șarpele acesta; oare cum pot să mă vindec pe o asemenea cale?”, pentru acela n-a existat nici un leac. N-a fost salvare nici pentru ceata mare a celor care se sileau să ascundă rana de șarpe sub manta și strigau cu o mutră veselă celor din jurul lor: „N-am nici o mușcătură de șarpe, de aceea nici n-am nevoie de salvare”. Ah, amăgirea a durat puțin timp; căci cădeau repede din picioare; moartea le făcea vizibilă starea. Dar dintre miile care la timpul potrivit s-au târât afară dintre pereții întunecați ai cortului părintesc, ca să îndrepte privirea credinței spre șarpele de aramă, n-a murit nimeni. Câte unul abia dacă a putut să aibă destulă putere să-și deschidă ochii, dar la privirea șarpelui puterea a crescut. Prin mădularele lui a străbătut viață nouă și cu cât privea mai mult, cu atât mai mult simțea puterile vitale care biruiau otrava șarpelui.

Și acum aplicația: toți oamenii au căzut pradă pierzării veșnice prin puterea păcatului; la fel și tu și eu! Păcatul este în venele tuturor oamenilor; gândirea, voința, comportamentul, inima și înclinațiile, - totul este otrăvit. Nici deciziile celui mai puternic caracter, nici lacrimile celei mai adânci dureri nu pot îndepărta otrava din venele noastre. Nici un doctor, nici un educator, nici renunțarea, nici ceremoniile, nimic din ce se găsește pe pământ, nimic din ce a venit din capul sau din inima unui om nu poate salva nici măcar un singur păcătos.

Dar salvarea a venit din cer: Isus a coborât aici jos și a fost atârnat pe cruce, ca toți cei care simt distrugerea morții în sufletul lor, să găsească viața veșnică privind cu credință la El. *Aceasta este singura cale a mântuirii, aceasta este Evanghelia!* Aceasta este vestea bună care răsună pentru toți în timpul harului; pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă!

VII Apucarea mântuirii

Dacă lumina lui Dumnezeu cade în viața noastră, vedem la început, ivindu-se ici și colo, o piatră înaltă și neagră de păcat, soarele din veșnicie o luminează, ea crește tot mai înaltă în fața ochilor noștri. Dar apoi vedem în alte locuri ale căii noastre, unde mai înainte ni s-a părut totul drept și neted, că și acolo sunt stânci de păcat, mari și mici, ici și colo; atât cât putem privi înapoi, ele sunt fără sfârșit, sunt tot mai multe. Medităm la viața noastră și găsim că totul a fost pătat cu păcat; descoperim că inima noastră, firea noastră sunt otrăvite și că suntem incapabili să facem ceva care să stea în picioare înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este dureros

pentru oamenii mândri, pentru asemenea oameni, care vor să fie și să valoreze ceva; dar este adevărat.

Unde să mă duc cu viața mea păcătoasă? Cum să mă salvez de mine însumi, de firea mea otrăvită de păcat? Ce să fac cu oamenii față de care am păcătuit? Ei mă acuză înaintea lui Dumnezeu și a conștiinței mele. Ce să fac cu anii pierduți?

Tu, cel care întrebii așa, ție îți este pregătită mântuirea. Căci așa cum atunci Moise a înălțat un semn al salvării la porunca lui Dumnezeu, în care le-a fost dăruită scăparea și viața tuturor celor care l-au privit, tot așa, îndurarea lui Dumnezeu, în fața întregii omeniri pierdute în păcat, dată pradă morții, a înălțat crucea de pe dealul Golgotei. Ai privit vreodată cu inima ta în sus, spre Fiul muribund al lui Dumnezeu? A simțit inima ta vreodată cu adânc cutremur ceva din aceasta, că Isus, Cel care a atârnat pe cruce sub cununa de spini, sub ironia și batjocura oamenilor, părăsit de Dumnezeu, însetat, că El atârna acolo pentru tine? Dragostea lui Dumnezeu, care a săvârșit pentru tine această jertfă veșnic valabilă a împăcării, ți-a biruit vreodată inima astfel încât buzele tale să-I spună cu smerenie Lui, Domnului prezent: O, Isuse, mulțumire Ție!?

Mielului închinare,
Păcatul mi-a purtat;
Pe lemnul crucii, tare,
Blestemul meu l-ai luat.
Tu ai dat, Ție slavă,
De dragoste mânat,
Pentru mine scumpa-Ți viață;
Sângele-Ți m-a-mpăcat!

Cine-ar putea vreodată,
În adânc și-n înalt,
Să-nțeleagă, să vadă,
Ce-acolo s-a-ntâmplat!
Tu, izvoru-ntregii vieți,
Fiul lui Dumnezeu,
A păcatului plată,
Ai gustat în locul meu!

Da, El a fost zdrobit pentru fărădelegile noastre; pedeapsa care ne dă pacea era peste El. Cine privește în credință în sus, la Isus, Mielul răstignit al lui Dumnezeu, unicul Împăciuitor, cine îl privește cu încrederea credinței, că din rănilor Lui curge viața noastră, acela este mântuit; el a găsit viața veșnică în Hristos, el a devenit un om nou.

VIII

Poporul lui Dumnezeu și ținta lui

Și noi, ofițerii germani, avem nevoie de această mântuire veșnică, de această mângâiere nemărginită, de această nădejde neclintită. Nimeni dintre noi nu-L va lăuda în slava lui Dumnezeu pe Isus ca Mântuitor, care nu l-a privit din necazul păcatului său, pe Isus cel răstignit, cu deplină încredere a credinței. Numai în sângele Lui găsește el ceea ce are nevoie ca să se apropie de Dumnezeu: spălare completă de toată vina și de toate petele, pace cu Dumnezeu și viața veșnică.

Câte unul spune: „Da, aceasta am învățat-o din tinerețe; sunt foarte departe de a o contesta; accept acest adevăr al Bibliei.” Dar să accepți un adevăr este altceva decât să trăiești o

realitate. Una este să te incluzi în marea ceată a păcătoșilor cu cuvintele: Firește, păcătoși suntem cu toții! și alta este să ai parte să vezi că harul lui Dumnezeu se îndură *de mine, cel dintâi dintre păcătoși*, când eu mă vedeam pierdut în vina mea. Cine trăiește aceasta, acelaia Duhul lui Dumnezeu îi dă mărturie că Isus este pentru totdeauna Mântuitorul lui, iar el este pentru totdeauna copilul lui Dumnezeu. Nimeni dintre noi nu va avea parte pe altă cale de fericitul privilegiu al copiilor lui Dumnezeu, să pășească prin această viață de mână cu Isus, sub scutul Lui, - nu, să fie purtat prin această viață. Aici este nădejde sigură, fericire indestructibilă, pace pentru orice inimă; dar chiar numai aici, nicăieri altundeva!

Există mulți camarazi cu gânduri nobile, bine intenționați, chiar temători de Dumnezeu și care se roagă, care n-au cunoscut niciodată realitatea acestui privilegiu prețios. Câte unul s-a apropiat de Dumnezeu cu păcatul și vina, cu stăruința serioasă să obțină iertare pentru un păcat sau altul, sau pentru multe păcate și vină mare. Dar nu s-a ajuns la o convertire și o naștere din nou adevărate, la o viață nouă. El a vrut într-adevăr să reglementeze odată socoteala cu Dumnezeu; dar după ce a fost convins că a reglementat-o, viața a continuat neschimbată ca mai înainte. Impresiile serioase și evlavioase pălesc, influențele și interesele vechi se impun. Astfel nu se realizează ce vrea Dumnezeu să se realizeze, ce i-a spus Domnul lui Nicodim: „Că dacă un om nu este născut din nou, *nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu!*” (Ioan 3,3.) Ce cuvânt foarte tăios! Ce graniță intangibilă este trasă aici pentru totdeauna! Ce dilemă alternativă limpede! Ori trăiesc nașterea din nou, o rup cu lumea și pofta ei, arunc tot ce l-ar putea întrista pe Isus, primesc o viață cu totul nouă din Dumnezeu, - ori sunt complet inapt chiar și numai să văd Împărăția lui Dumnezeu, *cu atât mai puțin s-o moștenesc, să am parte de ea.*

Mulți printre noi cred că nu există asemenea oameni, care au trăit aceasta cu adevărat și care trăiesc acum o viață nouă cu Domnul și pentru Domnul; ei nu i-au întâlnit încă. Ei pășesc ca acel călător care a străbătut India și a spus categoric: „Nu există tigri în India.” El nu văzuse nici unul, căci el nu mersese acolo unde se găsesc tigri. Dacă totuși întrebăm de creștini credincioși, care se roagă, care nu merg pe calea cea largă a lumii, îi găsim. Da, laudă și mulțumire lui Dumnezeu, că există mulți din aceștia în poporul nostru, mai mulți ca oricând mai înainte! Există în mijlocul poporului nostru asemenea copii fericiți ai lui Dumnezeu, pentru care Isus a devenit singurul Stăpânitor peste tot ce sunt ei și au, peste putere, timp și bani.

Pentru acești credincioși este ceva decisiv ceea ce spune Domnul la orice hotărâre; Cuvântul lui Dumnezeu valorează pentru ei mai mult decât orice părere omenească; ei se bazează pe Domnul prezent chiar și în privința nevoilor lor pământești; în orice nevoie și dificultate privesc în sus cu stăruința credinței, la Tatăl lor atotputernic, și ei experimentează zi de zi că El împlinește textual toate făgăduințele Lui, până la cea mai mică.

De asemenea oameni ai lui Dumnezeu, de asemenea martori pentru Domnul avem nevoie și printre camarazii noștri în armată și în flotă, bogați și săraci. *Avem nevoie de ofițeri despre viața cărora este scris cu inscripție germană: Numai Isus!*

O mișcare puternică străbate în prezent poporul nostru. Duhul lui Dumnezeu freamătă vestind harul prin orașe și sate. Dar până acum, acest râu de har trece pe lângă camarazii noștri, ca și când lucrul acesta nici nu ne privește. De ce vedem așa de rar uniforma în marile adunări de evanghelizare? Acolo sunt mulți oameni sinceri, care se bucură într-adevăr de fiecare ofițer care caută adevărul și pacea. Acolo se înalță pentru un ofițer tânăr, care nici nu bănuiește, mijlociri spre tronul harului, ca și el să găsească ceea ce lipsește sufletului său.

Au trecut timpurile - laudă și mulțumire lui Dumnezeu pentru aceasta! – când se îndrăznește să se creadă că aceasta nu este potrivit rangului. Nu, este potrivit rangului ca printre mărturisitorii lui Isus să fie mulți ofițeri. Mulți simt imediat că această viață din Dumnezeu cere multă luptă aici pe pământ. Isus spune despre ucenicii Lui: „Ei nu sunt din lume, după

cum nici Eu nu sunt din lume. Le-am dat Cuvântul Tău și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume.” Să fii mărturisitorul lui Isus necesită devotament.

Dar oare corespunde esenței rangului nostru de a nu merge pe drumul recunoscut al biruinței, pentru că el duce prin multe lupte?

Când oștirea Atenei a mers pe câmpul de bătaie de la Maraton și mica ceată a stat în fața uriașei oștiri a perșilor, lupta părea fără speranță. Dar când a asfințit soarele, victoria era obținută. Atunci, așa cum povestește legenda, un tânăr s-a grăbit spre Atena cu vestea biruinței. Cu mlădița de lauri în mână, punând în joc ultimele puteri, a ajuns la poarta cetății natale. Acolo s-a prăbușit murind, cu o bucurie fericită pe chip. De pe buzele muribunde n-a mai răsunat decât acest cuvânt: „Am biruit!”

Fie ca viața și moartea noastră să fie asemenea acestui model! Ca soldați și ucenici ai lui Isus n-avem a ne număra vrăjmașii, ci să privim spre cununa biruinței. „Căci cei care sunt cu noi sunt mai mulți decât cei care sunt cu ei.” (2 Împărați 6,16.) Dacă apoi se sfârșește alergarea, sfârșitul nostru să fie în poarta cetății cerești a Tatălui; și Dumnezeu oricărui har le va dărui celor care au fost credincioși lui Isus, ca în ultimul lor ceas să poată mărturisi cu bucurie fericită, că au obținut în Isus o cunună veșnică de biruință.

Acesta nu este un vis, nu sunt cuvinte frumoase. Cine a avut parte să stea odată la patul morții unui copil al lui Dumnezeu, al cărui Stăpân pe viață și țintă de viață a fost Isus, acela știe că aceasta este o realitate minunată, că un copil al lui Dumnezeu poate spune împreună cu Pavel: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept; și nu numai mie, ci și tuturor celor care iubesc arătarea Lui.” (2 Timotei 4,7-8.)

Față de o asemenea nădejde fericită, ce înseamnă: rangul, bogăția, onoarea și pofta lumii? Nimeni dintre noi să nu-și consume viața în goană după vânt! Solomon, care a avut chiar toate lucrurile din cauza cărora generația agitată a zilelor noastre duce lupta pentru existență, el mărturisește la capătul zilelor sale același lucru ca Talleyrand: „Apoi m-am uitat la toate lucrurile pe cale le făcusem cu mâinile mele și la efortul cu care le făcusem; și iată, totul era deșertăciune și goană după vânt și nu era nici un câștig sub soare.” (Eclesiastul 2,11.)

Despre toate culmile fericirii pământești, după care năzuiește inima firească, Domnul spune: „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16,26.)

De aceea, de un singur lucru este nevoie: numai de Isus Hristos!

Nr. 15 Comunicări

1. Capitolul de mai sus a apărut în același timp ca broșură la editura Societății Evanghelice Germane de cărți și tractate, Berlin N., Ackerstrasse 142. Acolo se fac comenzile.

2. În privința unui nou an de apariție, la 1 ianuarie, 1900, rugăm ca anulările de comenzi să se trimită biroului de expediție înainte de data de 10 decembrie a acestui an. Acesta din urmă solicită asentimentul ca abonamentul la „Sabie și scut” să poată ajunge în continuare la toți acei abonați care nu au contramandat.